

WWW.ZVIAZDA.BY — на 12 гадзін раней

Родная газета на роднай мове

31

СНЕЖНЯ 2009 г.

ЧАЦВЕР

№ 250
(26608)

Кошт 600 рублёў

ВЫДАЕЦА 3.9 ЖНІЎ НЯ 1917 г.

ЗВЯЗДА

Б Е Л А Р У С К А Я Г А З Е Т А

Свята там, дзе МЫ!

Белы Тыгр 2010 года крочыць па зямлі ў пушыстым снежным футры — дзякуй, нябесная канцылярыя, за выдатныя дэкарацыі. Адыходны год, якім бы складаным і цяжкім ён ні быў, завяршаецца прыгожа. Зусім хутка праб'е гадзіннік, зазвіняць застольныя келіхі і затахкаюць яскравыя феерверкі ў гарадах і мястэчках. Але толькі ад нас залежыць, стане навагодняя ноч рамантычным цудам ці толькі ранішнім галаўным болем, прыйдзе ў дом Тыгр драпежным Шэр-Ханам або ласкавай коткай. Бо свята — гэта не штосьці вонкавае, не чараўнік у блакітным верталёце і нават не запрашаны Дзед Мароз з мехам падарункаў. Свята — гэта мы з вамі, нашы эмоцыі, пачуцці і ўчынкі. Прадчуванне свята стаіць на парозе і толькі чакае, каб яго ўпусцілі ў сэрцы. Раз, два, тры... Запускаем? Запрашаем!

Калі навагодні нумар атрымаўся цікавым і прымусіў вас дзе ўсмінуцца, а дзе задумацца — для нас гэта таксама свята. Давайце несці яго адзін аднаму і ў наступным годзе, і разам мы пераадолеем любы шлях. Са святам вас, сябры! Моцы вам фізічнай і душэўнай, дасягнення ўсіх пастаўленых мэтай, здароўя і дабрабыту. З Новым годам! Няхай ён будзе светлым і чыстым, як палоскі ў поўсці белага Тыгра.

Вашы звяздоўцы.

Ў 2010 ГОДЗЕ НЕ БУДУЦЬ СКАРОЧАНЫ!»

Базавыя галіны сацыяльнай сферы — ахова здароўя, адукацыя, сацыяльная палітыка — будуць забяспечаны бюджэтнымі асігнаваннямі з ростам да паказчыкаў 2009 года. Так, рост у сферы аховы здароўя і адукацыі запланаваны на ўзроўні 107 працэнтаў, сацыяльнай палітыкі — 114 працэнтаў. Сярэднямесячны памер пенсіі па ўзросце ў 2010 годзе складзе каля Br510 тыс. У цэлым пенсіі павінны вырасці на 9,2 працэнта. Дапамога па доглядзе дзіцяці ва ўзросце да 3 гадоў у наступным годзе будзе даведзена да 100 працэнтаў пражытоковага мінімуму.

Што датычыцца зароботнай платы, то Аляксандр Лукашэнка запэўніў, што на працягу наступнага года яна дасягне \$500. «У нас ёсць абавязальства перад народам. Гэта лічба святая. Яна прынята на Усебеларускім сходзе 5 гадоў таму. Гэта паказчык пяцігодкі, і мы павінны выконваць яго», — падкрэсліў кіраўнік дзяржавы.

Акрамя таго, па-ранейшаму немалая ўвага будзе надавацца будаўніцтву жылля, а таксама сацыяльна-культурны і спартыўныя аб'екты, «як бы складана і цяжка ні было», сказаў Прэзідэнт. Ён лічыць, што будаўніцтва — гэта той лакаматыв, які цягне ў цяжкі час эканоміку.

«Гэта мінімальныя паказчыкі, якіх мы павінны дасягнуць. Для гэтага мы ўсё маем», — адзначыў Прэзідэнт. «Людзям у сувязі з гэтым няма чаго хвалявацца. Тым больш, што нас падганяе і год палітычны. У пачатку года — выбары ў мясцовыя Саветы дэпутатаў, а праз год — прэзідэнцкія выбары. Таму мы вымушаны будзем бегчы хутчэй, чым беглі раней», — дадаў ён.

На пытанне карэспандэнта «Звязды» аб тым, ці захавецца ў наступным годзе дзяржаўная палітыка выдзялення ільготных крэдытаў, кіраўнік дзяржавы адказаў адназначна.

«Палітыка выдзялення ільготных крэдытаў грамадзянам не толькі будзе захавана, але і істотна пашырана», — сказаў Прэзідэнт.

Аляксандр Лукашэнка нагадаў, што ў 2009 годзе ўжо быў прыняты шэраг рашэнняў у гэтай галіне. Так, зніжана з 3 працэнтаў да 1 працэнта стаўка пры крэдытаванні будаўніцтва жылля шматдзетным сем'ям, малазабяспечаным грамадзянам выдзяляюцца ільготныя крэдыты на тэрмін да 3 гадоў у беларускіх рублях на набыццё тавараў айчынай вытворчасці па зацверджаным урадам пералікам з выплатай 10 працэнтаў гадавых.

Як паведаміў Прэзідэнт, цяпер рыхтуецца праект указа, які значна палепшыць умовы крэдытавання пры будаўніцтве або набыцці жылля. У прыватнасці, плануецца знізіць працэнтныя стаўкі па льготных крэдытах грамадзянам, якія пражываюць у населеных пунктах з колькасцю насельніцтва да 20 тыс. чалавек, з 3 працэнтаў да 1 працэнта. Акрамя таго, павялічацца аб'ёмы выдачы льготных крэдытаў пры набыцці жылля з 70 працэнтаў да 90 працэнтаў для ўсіх катэгорый грамадзян і з 90 працэнтаў да 100 працэнтаў для шматдзетных сем'яў. Плануецца 100-працэнтнае крэдытаванне кошту жыллога памяшкання тыпавых спажывецкіх якасцяў з улікам нарматываў плошчы жылля на кожнага члена сям'і для асобаў з правам на атрыманне льготнага крэдыту пры будаўніцтве або рэканструкцыі жылля.

«Таму мы не толькі не згорнем усе праграмы льготнага крэдытавання, а будзем прымаць дадатковыя меры. Нават у самыя цяжкія часы нашай гісторыі», — падкрэсліў Прэзідэнт.

Дзяржпадтрымка малазабяспечаных і шматдзетных сем'яў у 2010 годзе захавецца і стане яшчэ больш важкай і даступнай.

Плануецца, што ў наступным годзе дзяржаўную адрасную сацыяльную дапамогу ў Беларусі атрымаюць больш за 310 тыс. чалавек, а выдаткі на яе ўзрастуць да Br100 млрд. Аляксандр Лукашэнка нагадаў, што ўвоідзе ў сілу ўказ аб дзяржаўнай адраснай сацыяльнай дапамозе, згодна з якім штомесячная сацыяльная дапамога будзе выдзяляцца малазабяспечаным сем'ям, у якіх сярэднедушавы даход ніжэйшы за бюджэт пражытоковага мінімуму. Таксама ў выглядзе аднаразовай дапамогі будзе аказвацца падтрымка сем'ям у выпадку цяжкай жыццёвай сітуацыі. Прадугледжана ўвядзенне новага віду дапамогі — дапамогі на аплату тэхнічных сродкаў сацыяльнай рэабілітацыі для пэўных груп грамадзян. Будзе ажыццяўляцца дзяржпадтрымка і шматдзетным сем'ям, у тым ліку ў выглядзе льгот на будаўніцтва жылля, падатковых ільгот і г.д. «Па гэтых напрамках мы нават прыбавім. Там паглядзім, як будзе развівацца эканоміка, але галоўнае — гэта дзеці. Хочаце дапамогі — нараджайце траіх і больш дзяцей», — заклікаў Прэзідэнт.

Ён паведаміў таксама, што ў будучыні можа быць зніжана льготная стаўка па крэдытах на будаўніцтва жылля для тых, хто пражывае ў буйных гарадах. Цяпер у Мінску і абласных цэнтрах ільготная стаўка па крэдытах на будаўніцтва жылля складае 5 працэнтаў. «Адзін працэнт і пяць — гэта што, вялікая розніца? У цяперашніх умовах, калі стаўкі па крэдытах даходзяць да 20 працэнтаў, 5 працэнтаў — гэта вельмі вялікая льгота. Гэта, наогул, на страту, без падтрымкі дзяржавы ніводны банк не даў бы. Але будзе сітуацыя лепшая ў эканоміцы, мы, магчыма, прыйдзем і да двух, трох ці аднаго працэнта», — сказаў кіраўнік дзяржавы.

АБ МОВАХ

«Пытанні моўныя раз і назаўсёды ў краіне вырашаны. Прынамсі, у той перыяд часу, пакуль я буду Прэзідэнтам. Па-другое, гэта пытанне беларусы адназначна вырашылі на рэфэрэндуме. І я не збіраюся ўносіць нейкія дапаўненні і новаўвядзенні. Жадаеце размаўляць на беларускай мове — размаўляйце, хочаце гаварыць на рускай мове — калі ласка, гаварыце», — сказаў кіраўнік дзяржавы.

Паводле яго слоў, мова — тая сфера, якая не церпіць гвалту. «Я прыхільнік таго, каб у краіне не было ніякіх забарон. Людзі павінны самі вызначацца і вырашаць, як ім жыць», — адзначыў Аляксандр Лукашэнка.

Пры гэтым кіраўнік дзяржавы падкрэсліў тэндэнцыю значнага росту колькасці абітурыентаў, якія хочуць здаваць экзамены на беларускай мове, і перш за ўсё ў вядучых ВНУ краіны.

«Менш гэта тэму трэба мусяць. Як толькі мы пачынаем яе абмяркоўваць, яна дывідэндаў нікому не прыносіць — ні прыхільнікам, ні праціўнікам гэтага працэсу. Давайце спакойна, ціха навучым усіх размаўляць на нашай роднай, сакавітай беларускай мове», — рэзюмаваў Прэзідэнт.

АБ АРМІІ

Колькасны склад беларускай арміі будзе скарачацца паступова. «Нашы сістэмы бяспекі, абаронка і іншае — гэта добрая прыбаўка да абароны Расіі. На захадзе ў Расіі, акрамя нас, практычна нікога няма. І спадзяюцца сёння толькі на стратэгічную зброю... Няма сёння такіх вар'ятаў, якія націснуць на кнопку ядзерных

ракет і г.д. Калі штосьці і будзе, то, напэўна, высокадакладная зброя. Гэта не фронт на фронт, як было ў Вялікую Айчынную вайну. Мы будзем сваю абарону зыходзячы з гэтага», — сказаў Аляксандр Лукашэнка.

Таму, адзначыў Прэзідэнт, беларуская армія, па прызнанні заходніх экспертаў, з'яўляецца самай лепшай на постсавецкай прасторы і ў былым сацыялістычным лагеры. «Нам 150 тыс. (колькасны склад арміі) не трэба было. Таму 10 гадоў таму было пачата паступовае скарачэнне арміі. Сёння ў нас каля 70 тыс. вайскоўцаў. Гэта таксама мнагавата, але крыўдзіць людзей у пагонах нельга. Мы будзем паступова скарачацца, каб нікога не выкінуць на вуліцу. Спынімся дзесьці на 55—60 тыс.», — праінфармаваў Аляксандр Лукашэнка.

«Але галоўнае — гэта тэхніка і мадэрнізацыя. Мы гэта зрабілі за свой кошт. І я часта папракаю расійскіх кіраўнікоў: што вы там нашай апазіцыі падаеце факты, што паўтара мільярда датацый кожны год і іншае. Дык мы ж трацілі грошы на ППА і ВПС — састаўную частку агульнай абароны. Сёння я не перастаю гаварыць, што гэта вялікая паслуга Расіі, за якую трэба плаціць. Не перасрэдна. Але калі вы (Расія) цэны ніжэйшыя трымаеце для нас на газ, чым, напрыклад, для Украіны, дык няўжо няма розніцы для вас паміж Украінай і Беларуссю — прамое пытанне», — дадаў кіраўнік дзяржавы.

АБ ЗНЕШНЯЙ ПАЛІТЫЦЫ

Беларусь не збіраецца з Захадам сябраваць супраць Расіі, а з Расіяй — супраць Захаду, заявіў Прэзідэнт. «Мы не маем вялікіх праблем з Расіяй у плане таго, што ў нас нармалізуюцца адносіны з Захадам. Але пэўнае напружанне ёсць. Дапусцім, Усходняе

партнёрства. Але мы ж не супраць Расіі пайшлі ва Усходняе партнёрства. Нам прапанавалі канкрэтныя, выгадныя з пункту гледжання эканомікі, праекты. Вядома, мы з гэтым згадзіліся, і справа тут нават не ў грошах. Скажу адкрыта, вельмі важна, што гэта садзейнічала той палітыцы, якую мы праводзілі апошнім часам, — палітыцы нармалізацыі адносінаў з Захадам, — падкрэсліў Аляксандр Лукашэнка. «І раптам нейкая напружанасць. На маю думку, да канца года мы знялі ўсю гэту насячрожанасць, але мы ніколі за спінай у свайго найбліжэйшага саюзніка нічога не рабілі».

«Наша становішча такое, што з усімі мы павінны мець добрыя, пажадана дружалюбныя адносіны. Так і будзем дзейнічаць», — дадаў кіраўнік дзяржавы.

АБ МЫТНЫМ САЮЗЕ

Мытны саюз будзе садзейнічаць прытоку інвестыцый у Беларусь, лічыць Аляксандр Лукашэнка. «Наша эканоміка адкрытая. Мы шмат купляем і амаль усё прадаём. Мы максімум 20 працэнтаў спажываем прадукцыі, вырабленай у Беларусі, а 80 працэнтаў мы прадаём. Мы можам быць закрытыя? Не. Адкрытая эканоміка штурхае нас да інтэграцыі», — сказаў Прэзідэнт.

У якасці прыкладу ён прывёў Казахстан, які вельмі зацікаўлены ў развіцці супрацоўніцтва з Беларуссю ў розных сферах. «Дрэнна толькі адно: каб прадаць наш трактар у Казахстане, трэба правезці яго праз Расію, і ён становіцца ў паўтара раза даражэйшы — тарыфы вельмі высокія. Мы здымаем гэта пытанне ў адзінай мытнай прасторы», — адзначыў Аляксандр Лукашэнка.

Хіба дрэнна, што замежныя інвестары, лічачы Беларусь самай некарумпаванай краінай постсавецкай пра-

сторы, ідуць да нас і гатовыя тут развіваць вытворчасць? «Але ў Мытным саюзе, Адзінай эканамічнай прасторы, якую, я спадзяюся, пабудуем на працягу двух гадоў, мы будзем гандляваць не толькі ў Беларусі, дзе рынак 10 млн чалавек, — заўважыў Прэзідэнт. — А калі будзе задзейнічаны рынак амаль у 200 млн чалавек — гэта ўжо для інвестараў добра».

Вядома, давядзецца пайсці на кампраміс па нейкіх пытаннях. «Дык і яны ж пайшлі на кампраміс па 632 адчувальных пазіцыях. Ім таксама не падабаецца, але яны з гэтым пагадзіліся. Паверце, мы не на злом галавы кінуліся ў гэты Мытны саюз», — падкрэсліў беларускі лідар, запэўніўшы, што на гэтым этапе, у сувязі з дасягнутымі дамоўленасцямі, «мы зусім нічога не страчваем і можам толькі набыць».

Разам з тым, паводле слоў Аляксандра Лукашэнкі, застаецца яшчэ шмат праблем. «Расія не хоча развітвацца са сваімі козырамі ў галіне прыроднага газу, пастаўкі і гандлю нафтапрадуктамі. Гэта складаны працэс, і нам яшчэ нямала трэба будзе крыві сапсаваць з расійскага і з нашага боку, каб дамовіцца. Хіба ж Расія згодзіцца, каб мы заўтра нафту або прыродны газ куплялі ў Казахстане, а не ў Расіі. Таксама пытанне, якое хвалюе Казахстан, але яго трэба будзе вырашаць», — сказаў Прэзідэнт Беларусі

ПРА БЕЛАРУСКІ ЛЕГКАВІК

Пытанне кошту для беларускага насельніцтва аўтамабіляў ва ўмовах адзінай мытнай прасторы Беларусі, Расіі і Казахстана можа быць вырашана дзякуючы стварэнню ўласнай вытворчасці аўтамабіляў, лічыць кіраўнік дзяржавы. «Цана аўтамабіляў закладваецца ў стварэнні сваёй вытворчасці ў Беларусі», — сказаў ён.

Прэзідэнт адзначыў, што цяпер каля паловы насельніцтва Беларусі хвалюе магчымасць павышэння для фізічных асобаў мытных пошлін на ўвоз аўтамабіляў з ліпеня 2010 года. Пры гэтым для расійскай дзяржавы ўвоз аўтамабіляў з'яўляецца адчувальнай пазіцыяй. «Калі мы не згодзімся, то праз Беларусь пойдзе патак аўтамабіляў на ўсю мытную прастору. Таму трэба знаходзіць кампраміс, — сказаў Аляксандр Лукашэнка. — Яны ўступілі нам не па адной пазіцыі, мы згадзіліся з пошлінамі для юрыдычных асобаў. А па фізічных асобах, мы сказалі, што будзем садзіцца за стол перагавораў. Гэта датычыцца не толькі аўтамабіляў, але і іншых таварных групаў, па якіх мы павінны паўгода дамаўляцца, бо гэта адчувальныя пазіцыі».

Аляксандр Лукашэнка канстатаваў, што цяпер беларусы ў асноўным набываюць на Захадзе патрыманыя аўтамабілі, не заўсёды якасныя. «Сядайце і падумайце, ці варта плаціць за гэту патрыманую машыну, якую мы ўвезяце, тры месяцы да зімы паездзіце і потым будзеце сядзець на станцыі тэхабслугоўвання і ўжо за часткай будзеце плаціць утраты даражэй, — сказаў Прэзідэнт. — Мы ўвозім гэты хлам, замес таго каб паставіць жорсткія бар'еры. Калі разглядаць гэта пытанне з дзяржаўнага пункту гледжання, то даўно трэба было стварыць уласную вытворчасць».

Гаворачы аб сумеснай з іранскім бокам спробе стварыць у Беларусі вытворчасць аўтамабіляў «Саманд», Аляксандр Лукашэнка адзначыў, што гэтага не ўдалося дасягнуць з-за шэрагу прычын, у тым ліку абмежаванага аб'ёму ўнутранага рынку. «Я разумею, самім сёння цяжка, паспрабуй дагані сёння школы ў Германіі, у Амерыцы, якія рушылі наперад, — сказаў ён. — Але, можа, гэтым трэба было заняцца. І хоць бы на ўнутраны рынак штосьці прапанаваць якаснае і надзейнае. Але не зрабілі гэта. Я не здымаю з рахункаў пытанне стварэння ў Беларусі завода па вытворчасці аўтамабіляў — надзейных, якасных». Акрамя таго, беларусы змогуць набываць і аўтамабілі расійскай вытворчасці.

АБ СВЯТКАВАННІ НОВАГА ГОДА

У апошні дзень адыходнага года Прэзідэнт Беларусі Аляксандр Лукашэнка са сваімі сынамі наведвае дзіцячы дом.

Адказваючы на пытанні аб тым, як праходзяць навагоднія святы ў сям'і кіраўніка дзяржавы і які падарунак ён хацеў бы атрымаць у новым годзе, Аляксандр Лукашэнка сказаў: «У новым годзе я хачу, каб дзеці былі здаровыя — гэта перш за ўсё. Па-другое, каб мы вярнуліся да дакрызіснага перыяду. Я гэта папрасіў бы ў Бога».

Сяргей ПРОТАС.

Фота БЕЛТА.

В период с 1 сентября 2009 года по 24 декабря 2009 года (включительно) проводилась рекламная игра **«Королевское рождество»**. В игре участвовал 31 человек. В момент проведения рекламной игры изменения в правила проведения рекламной игры, состав комиссии по ее проведению не вносились.

В результате проведения розыгрыша призовой фонд, который составлял легкой автомобиль **«Мерседес-Бенц ML 280 CDI 4MATIC»** был разыгран.

Победителем рекламной игры, согласно протоколу проведения розыгрыша, признан **Иванов Юрий Валерьевич**.

Приз в виде легкового автомобиля **«Мерседес-Бенц ML 280 CDI 4MATIC»** был передан победителю по товарной накладной № 0272571 от 30 декабря 2009 года.

Организатором рекламной игры «Королевское рождество» являлось ООО «Дакарай».

Правила проведения рекламной игры, состав комиссии по ее проведению, размер и состав призового фонда были зарегистрированы Министерством торговли Республики Беларусь – свидетельство о государственной регистрации правил проведения рекламной игры № 1517 от 25 августа 2009 года».

Специальное разрешение (лицензия) на право осуществления деятельности в сфере игорного бизнеса № 02310/0277901 от 08.06.2005 г. Свидетельство о государственной регистрации № 190617507 от 18.04.2005 г.

Свидетельство о государственной регистрации правил проведения рекламной игры № 1517 от 25.08.2009 г., выданное Министерством торговли Республики Беларусь. УНП 190617507.

Тыгрыны дзёнік

СВЕТЛАЯ ПАЛАСА

Парламентарыі-«тыгры»
загадваюць жаданні на ўсіх беларусаў

Народжаным у год Тыгра, кажуць, налета будзе не-рэальна шанцаваць. Шчасце літаральна само пойдзе ў рукі, поспех будзе чакаць на ўсіх франтах, а пажаданае — ажыццяўляцца. Іх год, маўляў, — ім і карты ў рукі. Вось мы і вырашылі класці аптэмістычныя міні-прагнозы паводле жаданняў палітыкаў. З розпытамі мы звярнуліся да дэпутатаў-«тыграў», каб усю моц іх жаданняў скіраваць на... здзяйсненне! Дык вось налета нас чакае...

ВЫХАД З КРЫЗІСУ

Галіна ПАЛЯНСКАЯ, старшыня Пастаяннай камісіі Палаты прадстаўнікоў па жыллёвай палітыцы, будаўніцтве, гандлі і прыватызацыі, лічыць Новы год хатнім святам і адзначаць яго будзе дома разам з самымі блізкімі сябрамі.

— У рэстаране не атрымліваецца той утульнасці, той цёплай душэўнай атмасферы, як дома, — мяркую народная абранніца, — а ў кавярні пасядзець можна і потым, не ў навагоднюю ноч!

Яна абжае рабіць падарункі — гэта цудоўная магчымасць падзяліцца святочным настроем з навакольнымі, — і пачынае запасацца рознымі прыемнымі воку і душы дробязямі задоўга да Новага года. Гэта само па сабе ўзнімае настрой, творцамі якога павінны быць мы самі, — перакананая Галіна Палянская. І вось яе рэцэпт свята «сваімі рукамі»:

— Усё вызначае ўласны настрой. Каб ён быў святочным, нават насуперак нейкім перыпетыям, трэба быць дастаткова моцным і памятаць, што ты — сярод людзей. Сваім настроем ты вызначаеш і іх душэўны стан, а значыць, усё дрэннае, складанае, цяжкае трэба пакідаць унутры сябе. І дзяліцца з навакольнымі пазітвам.

Сёлета дэпутат больш за ўсё запомнілася тым, што ініцыявала парламенцкія слуханні па жыллёвым крэдытаванні. Сярод рэкамендацый народных абраннікаў — укараненне сістэмы жыллёвых будаўнічых зберажэнняў з прэміяваннем яе ўдзельнікаў. Магчыма, гэта палегчыць беларусам вырашэнне жыллёвага пытання. Ну а пад Новы год, карыстаючыся сваёй «тыгрынай» перавагай, Галіна Палянская пажадала, каб 2010-ы абазначыў выхад з крызісу. Гэтыя 6 словы ды Богу ў вушы!

ПАЦЯПЛЕННЕ МІЖНАРОДНЫХ АДНОСІНАЎ

Ніна МАЗАЙ, старшыня Пастаяннай камісіі Савета Рэспублікі па міжнародных справах і нацыянальнай бяспецы пажадала не проста пацяплення адносін у Беларусі з іншымі краінамі, але і каб «усе мы дружна працавалі на тое, каб нашу краіну паважалі, былі адказныя за гэта». І галоўнае, каб усім нам ставала сілаў і жадання ствараць добрабыт для сваёй сям'і, а значыць і для краіны. Сустракаць Новы год сенатар будзе разам з бацькамі.

— Яны разам ужо 67 гадоў, і мне вельмі хацелася б, каб кожная сям'я, якая цяпер бярэ пачатак, змагла б пражыць разам гэтак жа доўга і шчасліва. Ад гэтага будзе добра ўсім нам, — мяркую Ніна Мазай.

А стварыць святочны настрой, нават калі абставіны не на вашу карысць, на яе думку, цалкам рэальна:

— Чым больш складанае становішча, тым больш уважліва і клапатліва мы павінны ставіцца адно да аднаго і да справы, якую мы робім. Перажываць цяжкасці лепш разам — пры шчырым жаданні дапамагчы, моцнай падтрымцы і разуменні.

ЭКАЛАГІЧНАЕ СПРЫЯННЕ

Іван БАГАТКА, дэпутат Пастаяннай камісіі Палаты прадстаўнікоў па праблемах чарнобыльскай катастрофы, экалогіі і прыродакарыстанні, Новы год сустрэне, як і заўжды, у коле сям'і. Гэтай традыцыі, кажа, не здрадзіць. Сваіх хатніх народны абраннік парадзе кароннай стравай — гатаваць бабу (з бульбы і сялянскай каўбаскі) таксама стала ўжо

традыцыяй у гаспадара сям'і. Святочны настрой, на яго думку, кожны стварае сабе сам. І рабіць гэта няцяжка — варта толькі знайсці нагоду для ўсмешкі. А калі табе самому на душы хараша, значыць і астатнім добра будзе, — упэўнены народны абраннік. І напярэдадні «свайго» года ён загадаў:

— Каб прырода была чыстай, і кожнаму беларусу знаходзілася месца для адпачынку цела і душой. Каб заўжды ў нас была хвілінка палюбавацца хараством прыроды.

Ала МАЧАЛАВА.

НА ПРАЦУ ЯК НА СВЯТА

Што стане з пенсіямі? Як змяняцца зарплаты? Увогуле, якіх зменаў у сацыяльнай сферы чакаць беларусам? Пра гэта расказала Валянціна КАРАЛЁВА, намеснік міністра працы і сацыяльнай абароны Беларусі.

НАМІНАЛЬНАЯ НАЛІЧАНАЯ ЗАРПЛАТА СКЛАДЗЕ 500 ДОЛАРАЎ

— Намінальная налічаная заработная плата ў студзені—кастрычніку 2009 года павялічылася, у параўнанні з аналагічным перыядам мінулага года, на 13,7 працэнта. І склала ў кастрычніку 1 млн 26,2 тыс. рублёў. Зарплата працаўнікоў бюджэтнай сферы павялічылася на 11,4 працэнта, што складае 761,4 тыс. рублёў, — паведаміла Валянціна Каралёва.

Рэальная заработная плата ў студзені—кастрычніку 2009 года вырасла ў параўнанні з аналагічным перыядам мінулага года на 0,1 працэнта, а ў працаўнікоў бюджэтнай сферы зменшылася і склала 98,1 працэнта.

— Праграмай сацыяльна-эканамічнага развіцця на

2006—2010 г.г. плануецца павысіць намінальную налічаную заработную плату працаўнікам у канцы 2010 года да 500 долараў, — расказала Валянціна Каралёва.

ДАПАМОГА ПА БЕСПРАЦОЎІ СТАНЕ ДЫФЕРЭНЦЫЯВАНАЯ

— Цяпер прапрацоўваецца пытанне аб узмацненні сацыяльнай абароны грамадзян, якія засталіся без працы, — кажа Валянціна Каралёва. — Будучь павялічаны дапамогі па беспрацоўі. Пры гэтым мы прапаноўваем памер дапамогі вылічваць не ад базавай велічыні, як гэта робіцца цяпер, а ад велічыні БПМ. У дадатак дыферэнцыяваць яго ў залежнасці ад прычыны, па якой чалавек стаў беспрацоўным. Калі чалавек стаў беспрацоўным у выніку ліквідацыі прадпрыемства, памер яго дапамогі па беспрацоўі павінен быць вышэйшым, чым таго, хто стаў беспрацоўным па ўласнай ініцыятыве.

РЭАЛЬНАЯ ПЕНСІЯ ПАВЯЛІЧЫЦА НА 8,5—11 ПРАЦЭНТАЎ

— З 1 лістапада гэтага года быў праведзены перараз-

лік працоўных пенсій, пасля якога памер сярэдняй пенсіі павялічыўся на 9,5 працэнта, — кажа спадарыня Каралёва. — Сярэднямесячная пенсія па ўзросце ў лістападзе гэтага года склала 449,4 тыс. рублёў. Рэальны памер пенсіі па ўзросце знізіўся і стаў 96 працэнтаў. У 2010 годзе плануецца павялічыць аб'ём пенсій на 18 працэнтаў на працягу года, што складзе каля 492 тыс. рублёў. Рэальная пенсія па ўзросце павінна ўзрасці на 8,5—11 працэнтаў. Дарэчы, першы крок у гэтым накірунку зроблены: чарговае павышэнне працоўных пенсій адбудзецца з 1 студзеня.

У лістападзе на выплату пенсій было затрачана 1 трлн 90 млрд рублёў. Цяпер у Беларусі 2,5 мільёна пенсіянераў. З іх 570 тыс. пенсіянераў працуюць. Павышаць пенсійны ўзрост пакуль не плануецца.

ДАПАМОГА НА ДЗЯЦЕЙ ДА З ГАДОЎ ПАВЯЛІЧЫЦА

— Прэзідэнцкай праграмай «Дзеці Беларусі» і Нацыянальнай праграмай дэмаграфічнай бяспекі прадугле-

У ПЕРШЫ ДЗЕНЬ НОВАГА ГОДА НЕЛЬГА ЛАЯЦЦА, УСПАМІНАЦЬ ЧОРТА І РАБІЦЬ ДРЭННЫЯ ЎЧЫНКІ

Новы год не за гарамі. Пра тое, як у Беларусі было прынята адзначаць гэта свята, расказала старшы навуковы супрацоўнік Інстытута мастацтвазнаўства, этнаграфіі і фальклору імя Кандрата Крапівы НАН Беларусі Таццяна КУХАРОНАК.

У гэтых адносінах адметным быў першы дзень новага года. Народныя традыцыі беларусаў забаранялі ў гэты дзень лаяцца, успамінаць чорта, гаварыць пра смерць, рабіць дрэнныя ўчынкі, бо лічылася, што так і будзе ўвесць год. Па гэтай прычыне ўсе стараліся рабіць адно для аднаго толькі прыемнае. Раніцай кожны гаспадар абыходзіў свае гаспадарчыя пабудовы і рассыпаў ва ўсе бакі пшаніцу, авёс, ячмень, каб увесць год быў урадлівым. А пажылыя людзі стараліся не хадзіць да абеду ў госці, каб свойскай жывёла не ўцякала з двара.

З надзеяй і трывогай чакалі першага госця ў дом. Бо лічылася, што ў новым годзе пашанцуе ва ўсіх гаспадарчых і сямейных справах тым, да каго ў госці першым прыйдзе мужчына. А каб быць здаровым, бадзёрым і актыўным на працягу ўсяго года, неабходна ўстаць вельмі рана, прынесці вады з калодзежа і памыцца ёю. У першы дзень новага

года сачылі за надвор'ем, каб даведацца яго прагноз на будучыню. Згодна з прыкметамі, калі ішоў снег, чакалі снежную зіму і багаты ўраджай. Усходні вецер прадказваў гарачае і сухое лета, заходні — мокрае, паўночны — халоднае з градам, а паўднёвы вецер — цёплае і ўрадлівае.

А вось напярэдадні Новага года ў Беларусі дзяўчаты пачыналі варажыць аб замужжы, характары будучага мужа і сямейным жыцці. Варажылі і хлопцы, але радзей. Найбольш папулярным у вясковай моладзі быў спосаб варажбы на розных прадметах — цот або няцот. Парны лік сімвалізаваў сямейную пару, а няпарны — адзіноту. Напрыклад, выходзілі ў двор і набіралі дрoў. Прынёсшы іх у дом, лічылі, цотная або няцотная колькасць. З гэтай жа мэтай абхоплівалі дошкі ў штыкетніку. І зноў цотны лік або ня-

цотны азначаў альбо блізкае вяселле, альбо наадварот. Практычна ўсюды сустрэкаўся і такі звычай: пасярод дома насыпалі кучку збожжа і пускалі пеўня падзяўбаць, а рэштку пералічвалі.

Акрамя таго, згодна з павер'ем, у навагоднюю ноч сніацца прарочыя сны. Каб убачыць у сне будучага мужа, дзяўчына брала са святочнага стала крыху куцці і, загарнуўшы яе ў хусцінку, клала пад падушку. На Піншчыне і ў заходніх раёнах Беларусі дзяўчаты і хлопцы ставілі ў гэту ноч пад ложку, на якім спалі, гаршчок з вадою і зверху ўкладвалі крыж-накрыж лучыну. Той, хто ў сне пераходзіў па гэтым «мастку», і павінен быў стаць жаніхом або нявестай. У святочную ноч дзяўчаты клалі пад падушку грабенчык: будучы жаніх павінен быў у сне прычасацца ім.

БЕЛТА.

джана павелічэнне памеру дапамогі на дзяцей да трох гадоў да 100 працэнтаў БПМ. Аднаведнае рашэнне ўжо прынятае: павялічаная дапамога будзе выплачвацца з 1 студзеня, — кажа Валянціна Каралёва.

За дзесяць месяцаў 2009 года ў Беларусі нарадзілася 92,6 тысячы дзяцей, што на 2,2 % больш, чым за аналагічны перыяд мінулага года.

ДАПАМОГА ІНВАЛІДАМ ІІІ ГРУПЫ

— Указам Прэзідэнта ад 14 верасня 2009 года павялічаны крытэрыі патрэбы да 150 працэнтаў БПМ пры прадастаўленні аднаразовай адраснай дапамогі дзецям, — адзначае Валянціна Каралёва. — З'явіўся і новы від дзяржаўнай дапамогі — дапамога для аплаты тэхнічных сродкаў сацыяльнай рэабілітацыі інвалідаў ІІІ групы, а таксама дзяцей ва ўзросце да 18 гадоў, не прызнаных інвалідамі, але якія маюць патрэбу ў такіх сродках рэабілітацыі.

Гэтым відам дапамогі можна будзе скарыстацца з 1 студзеня 2010 года.

Настасся ЗАНЬКО.

Стаўкі ў звязцы з узростам

У адзіным Мытным саюзе Беларусь захавае на ранейшым узроўні 75 працэнтаў цяперашніх мытных ставак. Адначасова, як паведаміў начальнік упраўлення мытнага рэгулявання і мытных плацяжоў Дзяржаўнага мытнага камітэта Сяргей ПОЛУДЗЕНЬ, 18 працэнтаў ставак зніжаецца, а 7 працэнтаў — павялічваецца.

Ці не найбольш адчувальнай пазіцыяй павелічэння стануць легкавыя аўтамабілі: стаўкі на некаторыя з іх узрастаюць утроя, а на іншыя — нават у 10 разоў. Разам з тым Сяргей Полудзень адзначаў, што тут будзе дзейнічаць дыферэнцыяваны падыход. Так, найбольшы рост павінен датычыцца аўтамабіляў ва ўзросце больш за 5 гадоў.

Пры гэтым у ДМК нагадваюць: новыя стаўкі датычацца толькі аўтамабіляў, што ўвозяцца юрыдычнымі асобамі і індывідуальнымі прадпрыемальнікамі. Пытанне наконт фізічных асобаў плануецца вырашыць пазней.

Сяргей ГРЫБ.

«Міраж» стаў рэальнасцю

30 снежня ў Краснаполлі адчыніўся новы моладзевы цэнтр культуры і вольнага часу «Міраж».

Яго пабудавалі на аснове будынка былой крамы «Дзіцячы свет» у самым цэнтры Краснаполля. Рэканструкцыя доўжылася год, і вось напярэдадні Новага 2010 года цэнтр адчыніў дзверы перад моладдзю сельскага раёна.

У «Міражы» ёсць танцавальная зала, інтэрнэт-кавярня, зала хараграфіі, студыі вакалу і выяўленчага мастацтва, відэасалон. У 2010 годзе абяцалі абсталяваць і модны боўлінг.

— Новы моладзевы цэнтр сапраўды робіць уражанне, — пракаментавала намеснік старшыні Краснапольскага райвыканкама Тамара КАВАЛЕНКА. — Раней у нас для маладых людзей была толькі невялікая танцавальная зала пры раённым Доме культуры. Мы хочам, каб наша моладзь магла рэалізаваць свае творчыя здольнасці і далучыцца да культурнага і змястоўнага адпачынку.

Ілона ІВАНОВА.

«У КОСМАСЕ СНІЦЦА ДОМ, А ДОМА — КОСМАС»

31 снежня 2009 г.

ЗВЯЗДА

Першы беларускі касманаўт распавёў «Звяздзе», як лятаў на арбіту з нашым журналісцкім пасведчаннем, даглядаў «хатнюю жывёліну», і ці бачыў сляды НЛА

СЯДЗЕЦЬ побач з жывой легендай — гэта здзіўнае адчуванне. Голаў кружыць, як у крэсле самалёта пры наборы вышыні, і ты, затаіўшы дыханне, слухаш успаміны суразмоўцы як дзівосных казкі, і думаеш толькі: як бы не перабіць недарэчным пытаннем... Мне яшчэ не было на свеце, калі гэты чалавек здзейсніў свой трэці — міжнародны — палёт у космас. Але сёння мы з двойчы Героем Савецкага Саюза, былым лётчыкам-касманаўтам, а цяпер дарадцам беларускага пасольства ў Маскве па пытаннях навукова-тэхнічнага супрацоўніцтва Пятром Клімуком узгадваем першы, які адбыўся ў снежні 1973-га — дарэчы, пры гэтым жа анамальным надвор'і, як сёлета.

— Я і забыўся было на гэту дату — 18—26 снежня 1973 года, — з усмешкай узгадвае Пётр Ільіч, — каб не патэлефанавалі спачатку сябар, потым сын з Англіі: «Віншуем!». «З чым?!» — здзіўляюся. «Ну як жа — з першым палётам!».

...Той палёт планавалі значна раней, на восень 1971-га, але з-за шэрагу няўдалых стартаў, аварый, і ў тым ліку гібелі некалькіх савецкіх касманаўтаў — Дабравольскага, Воўкава і Пацаева — быў адкладзены. Дый парадкавы нумар карабля — «Саюз-13» — не дадаваў аптымізму яго экіпажу, Пятру Клімуку і Валянціну Лебедзеву.

— Безумоўна, і розныя нюансы былі, і свае прымхі. Мы можам колькі заўгодна разважаць пра Матросава, які пайшоў на амбразуру грудзямі, і пра пачуццё патрыятызму, але, з іншага боку, жыць кожнаму хочацца... У нас, шчыра скажу, таксама перажыванні былі, бо нас перавялі з дублёраў у асноўны экіпаж літаральна ў Байкануры, падчас апошняй дзяржкамісіі — як беларусы кажуць, знянацку, і мы проста не паспелі настроіцца маральна. Дый 13-ы нумар, «чортавы тузін», не радаваў — я потым распытваў Уладзіміра Шаталава, які быў 13-м савецкім касманаўтам, і ён таксама пацвердзіў, што адчуваў сябе перад палётам някавата. Але ў нас усё абышлося нармальна, нейкіх крытычных сітуацый, дзе цяжка было выблытацца, ні разу не здаралася.

ЗЯМЛЯ Ў ІЛЮМІНАТАРЫ І ДРАЗАФІЛА НЮРКА

— Вопытныя касманаўты расказвалі, што нічога добрага ў выхадзе на арбіту няма — спярша думкі больш займае не бязважкасць, а ўласныя вестыбулярныя разладжанні, і табе не да любавання Зямлёй. А мне найбольш запамнілася — дагэтуль — калі мы ляцелі над Афрыкай: бачым, штосьці ўнізе літаральна палае: на вялізным участку сушы прабягаюць бліскавіцы агню і ўспышкі святла. Спачатку крыху спалохаліся, але на другім—трэцім абароце разумелі, што гэта магутныя наваліныцы — у тропіках аблогі збіраюцца вельмі высока, кіламетраў на 18 ад зямлі, і іх добра відаць з космаса.

На ўсе распыты цікаўных — «а ці бачылі вы ў космасе сляды НЛА?» — Пётр Клімук звычайна ўзгадвае свой другі палёт з Віталем Севасцянавым: усё ішло ў штатным рэжыме, як раптам касманаўты заўважылі ў ілюмінатары нейкі металічны прадмет, відавочна штучны. Доўга гадалі — што гэта, адкуль, чаму ляціць за караблём? — пакуль не скемілі, што «неапазнаны аб'ект» — гэта іх уласны кантэйнер з адходамі, які аддзяліўся ад карабля. «Так што шукальнікаў сенсацыйных суттэўнасцей не магу, кантакту з іншапланецянамі

Меню ў цяперашніх касманаўтаў іншае, а вось «касмiчны посуд» — цюбікі — прыжыліся і ў нялётнім асяроддзі.

ў нас не адбылося», — усміхаецца генерал-палкоўнік авіяцыі.

— Другі палёт быў самы працяглы — амаль 63 сутак, самы складаны па навукова-тэхнічнай частцы (напрыклад, нам першым уначы трэба было ў ручным рэжыме сты-

кавацца з арбітальнай станцыяй), але і самы выніковы і цікавы. Шмат эксперыментавалі з вадой, таксама вялі біялагічны эксперымент па вырошчванні мух дразафіл. Адна з іх пражыла вельмі доўга — мы з Віталем назвалі яе Нюркай і лічылі сваёй касмічнай «хатняй жывёлінай». Назіралі, назіралі — але ж урэшце і яна здохла. Віталь кажа: «Бачыш, як доўга мы лятаем — усе мухі перамерлі, толькі мы з табой засталіся». Пачуццё адзіноты і дэпрэсіі моцна ўплывала, трэба сказаць. У той час якраз здзяйсняўся першы міжнародны палёт «Саюз-Апалон», да яго былі прыкутыя ўсе позіркi, і

Пётр КЛІМУК і Валянцін ЛЕБЕДЗЕВ. Той самы першы палёт (1973 год).

на нас амаль што не звярталі ўвагі, мы маглі па некалькі дзён на сувязі не выходзіць, хіба што перагаворваліся з удзельнікамі міжнароднага экіпажа Аляксеем Лявонавым і Валерыем Кубасавым. Калі яны сваю праграму выканалі, Лявонаў з намі развітаўся: «Ну, усё, паварочваем рухавікі дадому і праз гадзіну будзем на Зямлі». А нам яшчэ месяц лятаць, селі і ледзьве не расплакаліся абодва... Гэта цяпер па паўгода і даўжэй палёты — звычайная з'ява, а тады мы іх толькі адпрацоўвалі і правяралі на сабе сродкі прафілактыкі, усякія прыстасаванні — лёгкія, вагой усяго ў 10 кіло, выратавальныя скафандры, касцюмы, бегавыя дарожкі і іншыя спартыўныя трэнажоры, вакуумныя ёмістасці і г.д.

Летам 1978 года, шчасна завяршыўшы сумесную інтэрнацыянальную праграму «Інтэракосмас» (у ёй, дарэчы, удзельнічаў і яшчэ адзін беларус, Уладзімір Кавалёнак), Пётр Клімук паставіў кропку ў гісторыі сваіх уласных касмічных палётаў. Але ў сне, прызнаецца, «стартваў» яшчэ доўга:

— У космасе сніцца дом, а дома — космас, усё як у вядомай песні. Так і ў мяне засталася адчуванне чагосьці недаробленага, незавершанага, жаданне рухацца наперад і пастаянна незадаволенасць вынікамі. Мне здаецца, гэта павінна быць у кожнага чалавека, у кожнай прафесіі — дапытлівасць, цікаўнасць, імкненне зрабіць яшчэ больш, несупакоенасць на дзясягнутым. Інакш які ты работнік, калі табе больш нічога ў тваёй прафесіі нецікава, усё задавальняе?

**ПРА «ЧЫРВОНЫ»
Ў КОСМАСЕ
І ГЕНЕТЫЧНУЮ ПАМЯЦЬ**
Карыстаючыся выпадкам, правяраю рэдакцыйную легенду:

— **Пётр Ільіч, а праўда, што вы аднойчы ляталі ў космас з рэдак-**

Пасольскі кабінет Пятра ІЛЬІЧА — зусім не чыноўніцкі, утульны і адначасова працоўны.

цычным пасведчаннем журналіста «Чырвонай змены»?

— Было-о, — расплываецца ва ўсмешцы знакаміты касманаўт. — Праўда, не памятаю дакладна, у другі ці трэці палёт — пэўна, усё ж у другі. Я з беларускімі карэспандэнтамі вельмі добра быў знаёмы, і адзін з іх нападзержтам выпісаў мне гэту камандзіроўку. Дарэчы, я та-

**Віталь кажа:
«Бачыш, як доўга
мы лятаем — усе мухі
перамерлі, толькі мы
з табой засталіся».**

ды па-руску і размаўляў дрэнна, для мяне гэта была як замежная мова — у нас на Брэстчыне, ведаеце ж, увогуле свой асаблівы дыялект — некалькі моў намяшана...

— **Яшчэ ведаю, што з Брэста вы з'ехалі ў 17 гадоў, і потым доўгі час бывалі там толькі падчас водпуску. Родную мову не забыліся яшчэ?**

— Ды не, як можна — не забыў! — пераходзіць на чыстую беларускую Клімук. І, хітра падміргнуўшы, з месца ў кар'ер выдае... байку Крапівы:

— Таму ўжо будзе, мусіць, з год. Вучэбную стральбу

праходзіла пяхота. Дык вось, страліў аднойчы ўзвод, Ці, можа, нават рота.

Ёсць памылкі?

— **Няма, — канстатую з задавальненнем.**

— Вось, бачыце, я і цяпер гутарку з землякамі падтрымаць змагу! Хоць цяпер, прыязджаючы ў Беларусь, бачу, што збольшага гавораць усе па-руску.

Чыстай праўдай аказалася і іншая байка пра Пятра Клімука. У бытнасць сваю кіраўніком Цэнтра падрыхтоўкі касманаўтаў (а абавязкі гэтыя наш зямляк выконваў амаль чвэрць стагоддзя) ён прыходзіў на службу, аддаваў кіцель дзяжурна-

му і ішоў у свой кабінет... на руках. Нічога сабе зарадка? «Форму падтрымліваць заўжды трэба!» — каментуе Пётр Ільіч.

— **У 60-я—70-я гады мінулага стагоддзя хлопчыкі пагалоўна марылі стаць касманаўтамі, а потым усё больш — бізнэсменамі... Як цяпер справы з маладым папаўненнем?**

— Яго стала менш. Цяперашнія хлопцы змяніліся, натуральна. Раней казалі: «Найперш думай аб Радзіме, а потым аб сабе», і людзі былі гатовыя працаваць за ідэю, за сяброў, але і пра сябе не забываліся. Цяпер жа, напэўна, ідэалогія змянілася — у аснову асноў пакладзены грошы, уласны дабрабыт, недавер да іншых людзей... Мне здаецца, гэта няправільна, і выйдзе з гэтага шпых.

МАЛЕНЬКАЯ ЁЛКА І ВЯЛІКІЯ ПЛАНЫ

Бадай, адна з найбольш вядомых традыцый касманаўтаў — перадпалётная разрадка з дапамогай фільма «Белае сонца пустыні». Пасля сеансу экіпажы трымалі цэлы экзамён: якой сістэмы гранаты былі ў мытніку?; як звалі ўсіх жонак Абдулы?; якую ікру еў Верашчагін?... Аднак былі ў Зорным гарадку, узгадвае Пётр Клімук, і іншыя традыцыі — у тым ліку навагоднія.

— Святкаванне Новага года было ў нас сур'ёзным мерапрыемствам, якое збліжала ўсіх касманаўтаў, незалежна ад стажу палётаў ці яго адсутнасці, стварала адчуванне сапраўднай вялікай сям'і. Прыкладна за месяц да свята мы пачыналі рыхтаваць розныя інтэрмедый, складаць праграму канцэрта. Жонкі дапамагалі афармляць памяшканне для свята, малявалі афішы і плакаты. У рэстаранах не гулялі, хоць мы і былі забяспечаныя вельмі добра па савецкіх мерках — але самі гатавалі, накрывалі сталы. Бывала, на паляванне ездзілі на дзікоў — словам, кожны год прыдумлялі нешта новае, каб было цікава. Напрыклад, Аляксей Лявонаў быў не толькі знаным мас-

такім, але таксама добра здымаў фільмы, і штогод ён прадстаўляў новую работу, а мы шукалі ў фільме сябе... Праўда, з развалам Саюза тыя традыцыі паступова былі страчаныя.

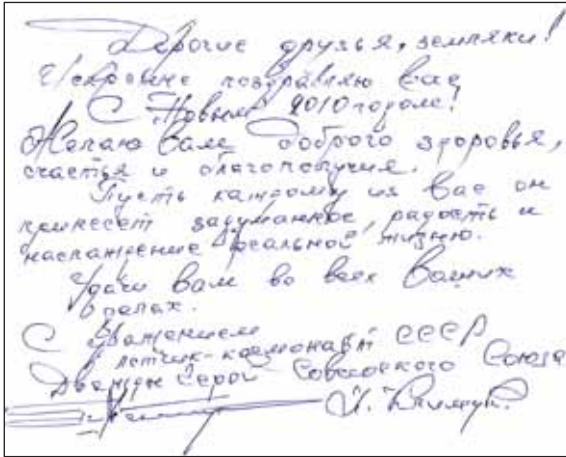
Новы, 1974 год Пётр Ільіч, які толькі паспеў вярнуцца з палёту, сустрэў таксама ў Зорным гарадку — адным з першых трымаў слова ва ўрачыстай частцы праграмы, потым ад душы веселіўся разам з іншымі ў зале, а на наступны дзень павёў сына на «касмiчны» ранішнік. А вось у самога Клімука ранішкаў у дзяцінстве не было:

— Бацька ў 1944-м загінуў на фронце, мы жылі даволі сціпла, нават бедна, і, па шчырасці, тады было не да святаў. Ёлку, праўда, пастаянна ставілі. Я нават памятаю, як аднойчы хадзіў за ёй у лес з суседам — былым франтавіком, якога камісавалі па раненні. Мне чамусьці вельмі хацелася вялікую ёлку, але, зразумела, сам яе не дацягнуў бы — і атрымалася, што дарослы мужчына нёс для мяне вялікае дрэва, а я для яго — маленькае...

Загадзя не прынята казаць пра свае жаданні — маўляў, не спраўдзяцца. «Трэба не ў найвышэйшых сілаў нешта прасіць, енчыць, а спадзявацца на сябе і нястомна працаваць, імкнуцца да мэты — тады ўсё атрымаецца», — лічыць Пётр Клімук. Але па нашай просьбе першы беларускі касманаўт усё ж пагадзіўся «загадаць жаданне» — раскрыць планы на 2010 год:

— Я займаюся цяпер навукова-тэхнічнымі пытаннямі, і асноўнае з іх у наступным годзе — гэта спадарожнік, які дазволіць займацца картаграфіяй, геадэзіяй, вызначаць залежы карысных выкапняў, адсочваць тэхнагенныя небяспекі... Такіх спадарожнікаў робіцца два — для Беларусі і для Расіі: платформа расійская, а ўжо на беларускіх прадпрыемствах ідзе зборка асноўнай апаратуры. Яшчэ хацелася б — і на гэты конт мы мелі перамовы з кіраўніком дзяржавы і са старшынёй НАН Беларусі — мець беларускі спадарожнік сувязі, які вельмі патрэбны нашай краіне. Гэта не толькі пытанне прэстыжу, не толькі істотныя тэхналагічныя зрухі, але і неабходны крок для самастойнай краіны, хоць праект і вельмі дарагі, яго кошт каля 200 мільёнаў долараў... Але справа вельмі цікавая і патрэбная — застаецца пажадаць, каб усё ў нас атрымалася, нягледзячы на ​​сусветны крызіс, каб не адсталі мы ад часу, ад цывілізаванага свету. Вам, землякі, таксама гэтага жадаю — каб ажыццявіліся вашы намеры і каб усё ва ўсіх атрымалася!

Хочаце — верце, хочаце — не, а ў маскоўскім Музеі касманаўтыкі кажуць, што аўтографы касманаўтаў — рэч шчаслівая. Многія экскурсантаў нават завялі традыцыю: фатаграфавання побач з дзвярыма з гасцініцы «Байканур», на якіх сярод двух дзясяткаў роспісаў касманаўтаў ёсць і подпіс Клімука. Мы ж вырашылі не цягнуць дзверы на шчасце, а пайсці іншым шляхам:

Вікторыя ЦЕЛЯШУК.

* «Выбачайцеся перад чытачамі, што пажаданне пішу па-руску, — наказаў на развітанне Пётр Ільіч, — але ж баюся, набаролі памылак — сорамна будзе».

Звяздоўскі Год роднай мовы

1. Мроя панначкі
Не, гэта быў не баль. Звычайная сяброўская вечарынка — прыемная кампанія, цёплая размова. «Але чаму б і не баль?...» — не пагадзі-лася панначка Іна. Бо вочы яе спыніліся, а сэрца затрымцела. Звычайны пакойчык раптам рассунуўся да памераў вялікай залы, дзе кружыцца б і спяваць. Але на вачах у кампаніі адбывалася нешта абсалютна супрацьлеглае: рэзкія погляды ды колкія слоўцы ляцелі ад яе ў бок светлавалосага хлопца, якога яна ўбачыла першы раз. І зачэпіла яго з-за нейкай дзіўнай крыўды.

Іна пайшла ў госці з сяброўкай Юляй, шыкоўнай бландзінкай. Колькі яны ні сябравалі, заўсёды ўся мужычынская ўвага была скіраваная на лёгкаую, смяшлівую Юлю. І незразумела: чаму разважлівых дзячат, якія нечым цікавяцца, абыходзяць увагай? Вось і Сяргей... І пакуль ён паглядаў на сяброўку, Іна звярнула ўвагу на яго: старалася падчапіць, нешта яму сказаць, пажартаваць. Ён спачатку цяплеў, а пасля пачаў ёй адказваць. Напэўна, так, на мяжы флірту і завязалася іх першая размова. І адразу ж пачалі разумець адно аднаго з пайпогляду ці з пайслоўца. Тым больш што размаўлялі яны на адной мове: па-беларуску. І высветлілася, што хадзілі яны ўжо доўга па адных шляхах, жылі аднымі інтарэсамі, але не перасякаліся і нікога не ведалі адно пра аднаго. І каб не гэтая кампанія, то, магчыма, так і не сустрэліся б. З вечарыны ў Арцёма ў іх пачалося прыцягненне адно да аднаго. Выявілася, што яны аднолькава любяць падарожжы...

І ўсё магло б скончыцца, калі ўсе разышліся па дамах. Але напрыканцы вечарыны дамовіліся сабрацца ўсёй кампаніяй і паехаць у вандроўку — на прыроду, з намётам. Ранкам на месцы сустрэчы былі ўсяго чатыры чалавекі з васьмі. Іна, яе сяброўка з братам. І Сяргей. Дзень пачаўся ўдала — спачатку было вельмі гарача. А ўначы пачалася навалніца. Гэта злучыла яшчэ больш. Яны сядзелі ў намёце, было ніякавата, і высветлілася, што гэтая задзірыстая, энергічная

дзяўчына насамрэч вельмі баіцца маланкі. Ад жаху ратавалі словы. Грымеў гром, а яны заглушалі яго вершамі! Па чарзе — адно аднаму чыталі. Выявілася, што яна ведае шмат вершаў, якія ведае ён. Іне падабаюцца лірычныя «Трыялеты» Багдановіча, і ў той момант яна, адчуўшы моцнае плячо, смела вымаўляла:
*Падымі ў гару сваё вока,
І ты будзеш зноў як дзіця.
І адрывуць далёка-далёка
Усе турботы зямнога жыцця...*

2. Мроя беларускі
Словы беларускіх вершаў у сэрцы дзяўчынкі ста-

лі гучаць песняй, калі яна задумалася пра тое, што не выпадкова прыйшла ў жыццё ў гэтай сям'і і ў адной канкрэтнай кропцы вялікага зямнога шара, у гэтай краіне. Аднойчы Іна пачула, як файна гучыць беларуская мова, і пачала размаўляць па-беларуску свядома з 10-га класа школы. Дагэтуль, як і ўсе, размаўляла на трасянцы. Хоць вучылася ў высковай беларускай школе. Але ў іх вёсцы Янавічы, што ў Клецкім раёне, амаль усе размаўлялі мовай мяшанай, нават настаўнікі. І ў сям'і дзяўчыны размаўлялі больш па-руску. Бабуля яе ў школе выкладала рускую мову, перадала яе дацчэ, Інінай маці. Хіба што ад дзядулі, таксама настаўніка, чулі ўнучкі беларускія казкі.

У рэальную казку — беларускую гісторыю — Іна трапіла, калі перачытала Караткевіча, які стаў яе любімым пісьменнікам. І так глыбока прыняла яго словы пра родны край, што вырашыла пакінуць сваю мару пра медыцыну. Стала рыхтавацца да паступлення на філалагічны факультэт у педуніверсітэт, абраўшы спецыяльнасць з дзвюма мовамі: англійскай і беларускай.

Няўрмслівая і апантаная, яна ва ўніверсітэце стала праводзіць сустрэчы з пісьменнікамі. А на 4-м курсе Іна пачала весці моладзевы дыскусійны клуб па-беларуску. Нельга сказаць, што

ДОБРАЕ СЛОВА
ЯК ЛЕПШАЕ СВЯТА

Слова можа даць надзею, зрабіць моцным. Яно можа сагрэць дабрынёй ды і проста стварыць настрой. Наўрад ці знойдзецца чалавек, які не адчуў аднойчы слаўную сілу слова. І гэта адна з самых вялікіх таямніц існавання, бо з біблейскіх часоў вядома, што слова, якое было спачатку, шмат тысячагоддзяў таму ўтварыла жыццё. І адкрыла сэнс рэчаў чалавецтву — кожнаму з народаў у нейкай адмысловай сугучнасці. Не дзіўна, што ў нейкія самыя важныя моманты кожнаму чалавеку бываюць патрэбныя словы яго родных людзей, сказаныя так, як могуць толькі яны. Тыя словы, якія прыходзілі ў сям'ю ад папярэдніх пакаленняў.
Яны яднаюць нас і зараз — важна тое, што вялікая частка жыхароў Беларусі ўсведамляе гэта. Роўна год таму «Звезда» прапанавала сваім чытачам засведчыць любоў да роднай зямлі канкрэтным дзеяннем: размаўляць па-беларуску. І шмат герояў нашых публікацый 2009 года ўласным прыкладам сцвярджалі, што родныя словы гучаць натуральна і прыгожа.
Не выключэнне і нашы сённяшнія героі. Іх злучыла любоў да роднай зямлі, а на роднай мове яны сказалі адно аднаму самыя чароўныя словы кахання, з якімі кожны дзень становіцца святам.

У ПЛЫНІ МРОЯЎ

гэта давалася проста: амаль усе ва ўніверсітэце гаварылі па-руску. За імі часам і яна пераходзіла, але сяброўкі яе тут жа спынялі: «У цябе настолькі ненатуральна атрымліваецца, бо абсалютна беларускае вымаўленне». Хацелася пераканацца, і аднойчы Іна запісала на касету сябе, як чытае па-руску... Усё стала на свае месцы: трэба быць сабой у любых абставінах.

— Я прытрымліваюся такой пазіцыі: калі я жыву ў Беларусі, то павінна размаўляць па-беларуску, — гаворыць Іна. — Пасля ўніверсітэта я працавала ў Клецкай школе — выкладала англійскую мову, але па-беларуску. Спачатку вучні абураліся, ім было складана, і мне самой было складана. Ва ўніверсітэце нас ніхто не вучыў выкладаць англійскую па-беларуску. Даводзілася шукаць адпаведнікі, тэрміналогію беларускую. Увогуле, у мяне няма такога, што я звычайна размаўляю па-беларуску, а ў краме, напрыклад, пераходжу на рускую.

У Клецку гэтую дзяўчыну ўжо ведалі, і кожны раз людзі шчыра імкнуліся зразумець, чаго ж яна просіць. Напрыклад, што значыць: «Дайце паўкіло разынак»? Яна цярпліва загадала наступную шараду: «Калі вінаград пасушыць, то атрымліваюцца разыныкі.» Замест простага перакладу яна падкідвала простыя тлумачэнні: «асадка» — тое, чым пішуць. Людзі паступова прызвычаліся і з

цікавасцю пачыналі з ёй размаўляць, каб адчуць: што за чалавек так гаворыць? У тым жа Мінску больш складана, і на кірмаш яна звычайна ідзе да тых гандляроў, якія ветліва размаўлялі ў мінулыя разы. Бо часам здараецца «моўны экстрэм». Іна лічыць, што некаторыя людзі не столькі на яе злуюцца, колькі на саміх сябе — што так не могуць.

— У нашым грамадстве няпроста жыць з беларускай мовай. Але мне яна не прыносіла непрыемнасцяў, а дапамагала жыць. У беларускамоўных людзей бываюць свае «бонусы». Беларускай мовай карыстаюцца больш людзі адукаваныя. У мяне з-за мовы пашыраецца кола знаёмых — запрашаюць на нейкія сустрэчы, кантакту з іншымі людзьмі. Вось жа ў транспарце, калі размаўляла па тэлефоне, колькі разоў кампліменты чула: «Як хораша вы гаворыце па-беларуску!» Казала ў адказ: «І вы таксама можаце». На што людзі пачыналі распавядаць пра свае праблемы і надзеі. А часам карысталася беларускай мовай наўмысна: каб звярнуць на сябе ўвагу. Напрыклад, каго-небудзь з хлапцоў...

3. Мроя экстрэмалаў
Сяргей адчуў, што Іна не гуляе ў словы — яны ў яе натуральныя і шчырыя. Гэта разумееш адразу, асабліва калі сам прыйшоў да беларускай мовы даўно, у той час, калі з беларускай мовай у грамадстве было

больш складана. Ён нават сваю дыпломную працу па эканоміцы пісаў па-беларуску. З таго часу яна застаецца ў жыцці і прафесіі — ён працуе галоўным бухгалтарам і вядзе ўсю бухгалтэрыю па-беларуску!

бездань... Другім разам Іна туды ехала смялей, але дарогу так і не аднавілі да гэтай пары. Аднак паглядзець усё адно было што: яны, у адрозненне ад звычайных турыстаў, якія хочуць пагрэцца на сонейку і разняволіцца, выбіраюць складаныя шляхі. У гэтым ёсць асаблівае рамантыка. Як у Роберта Бёрнса. Сёлета перад вандроўкай у горы яны разам зрабілі пераклад яго верша «Маё сэрца ў гарах». Іна не ўмее рыфмаваць радкі, але зрабіла падрадкавы пераклад з англійскай мовы, якую не ведае Сяргей, ён зрабіў вершаваны пераклад на беларускую. Цяпер у іх ёсць супольны набытак — верш.

4. Мроя закаханых
— У нас шмат любімых пазтаў, — кажа Іна. — Цяпер я чытаю вершы Караткевіча. Падабаецца нам Сыс. І яшчэ Уладзімір Дубоўка — яго мы вельмі любім чытаць разам. Сяргей кажа: «Як трэба было ведаць беларускую мову, каб перакласці Шэкспіра ў той час, калі яго ўласнае жыццё было пад пагрозай». Нам цікава, як гучаць замежнікі па-беларуску.

Іна лічыць, што Сяргей ведае мову значна лепш, чым яна. Ён дапамагае авалодваць новымі словамі, удаканалывацца ў мове. І робіць гэта заўсёды з гумарам. Неяк яна сказала: «Цягнуць жараб'я». Замест «жэраб'я». Ён пасмяяўся: «Цягнулі жараб'я, а выцягнулі каня...»

Ёсць у яе словы, якія засталіся ад матулі. У свядомасці дзяўчыны засталася, што «варшкі» — гэта смятана. Таму і магла спытаць: «Будзеш сліўкі?» Ён адвучваў: «І сліўкі, і вішанькі, і чарэшні...» Сваёй каханай Сяргей падараваў кнігу «Наша страва». А бывае, што Іна прыходзіць дадому пазней, і яе ўжо чакае гарбата, у калідоры і на кухні гараць свечкі, гучыць песня «Арыстакратка кахання». А яшчэ ён прысвячае ёй свае вершы.

— Я не магу зразумець сваю сяброўку, якая выйшла замуж у Германію, — разважае Іна. — Для іх мова зносінаў — англійская, хоць яго родная арабская, а ў яе — фактычна руская. На якой мове будзе гаварыць іх дзіця? Я, напрыклад, хоць і вучыла англійскую, усё адно не магу дакладна перадаць усе свае пачуцці так, як на роднай мове. У нас ёсць пераклад знаёмых, якія карыстаюцца беларускай мовай у сям'і, і для іх дзяцей гэта сапраўды родная мова, бо на ёй былі іх першыя словы: «татачка» і «матулька». Гэта так хораша гучыць! Я разумею, што сям'ю трэба ствараць з чалавекам, які родны табе па душы, адчувае твае нават патаемныя думкі. Я заўсёды думала, што мой першы моўны цэнтр — рускі. Аднойчы Сяргей сказаў: «Не, напэўна. Бо калі ты размаўляеш у сне, то словы гучаць па-беларуску...»
Ларыса ЦІМОШЫК.

МУЗЫКА СЛОЎ

*Гавары мне, яшчэ гавары!
Гінецца ветка пад ветру падзьмухам...
А твой голас — як шум у бары,
Мне б яго толькі слухаць і слухаць.*

Так пісала Канстанцыя Буйло ў адным з вершаў. Па-жаночы шчыра прызналася пра тое, што значыць музыка слоў каханага чалавека. І гэтае вялікае чараўніцтва прыдумалі і стварылі людзі. Чаму ж ім часам так цяжка падабраць тыя самыя словы, якія здольныя разбіваць камяні?..

А можа і не так ужо і цяжка, калі рабіць гэта па-беларуску? Бо наша мова проста створана для пяшчоты, якая з веку ў век, з пакалення ў пакаленне перадавалася ў вібрацыях гукаў, мягкасці, мілагучнасці

выразаў. І нездарма пяшчотай напоўнены самыя цёплыя словы — тыя, якімі мы ласкава называем блізкіх: татка, матульча, бабулька, дзядок, брато-чак, сястрыца.

Нават звычайныя звароты да чужых людзей беларусы ператваралі ў прыклад найвышэйшай пашаны. Нашы людзі здаўна любілі ўжываць словы з памяншальна-ласкавымі суфіксамі, якія здольныя рабіць цуд, яднаючы розных людзей: браток ты мой, даражэнькі, каханенькія-родненькія, сябровачка (сябручок), суседачка, спадарынька. Гэтыя выразы прыйшлі ў беларускую літаратуру, якая з'яўляецца сапраўднай скарбніцай ласкавых слоў.

Але асабліва дапаможа гэтая скарбніца закаханым. І калі пачытаць беларускіх паэтаў, то пяшчота стане часткай душы, якая назапа-

сіць ласкавых прыгожых слоў на кожны новы дзень. Як называць ЯЕ? Князеўна, панначка, ясячка, ласачка, красуна, бярозка, лаптаўка, легкакрылая, зорачка спагадная, сонейка яснае, шыпшына, кветачка, лілея, гаспадынька... Ці хоць бы працытаваць словы Караткевіча: «Ты — нечаканая радасць. Ты — ночы ласкавай крок».

Знойдуцца словы і для ЯГО: міленькі, любы, каханы, галубочак мой, анёл ясны, саколік, князюхна, ясакар, ясны пан, уладар, волат, гаспадар, галава...

Нашы продкі тонка вызначалі пачуцці, таму і не задаваліліся адным словам «люблю», а стварылі сваё адмысловае «кахаю». Любіць можна ўсіх, а вось кахаць: дзяўчыну, хлапчыну, сваю палавіну.

Дарыце ім радасць прыемных слоў штодня, і вы зразумеете, якую чароўную сілу мае ласкавае слова, калі яно сказана на роднай мове! Можаце нам паверыць — на слова. **Звяздоўцы.**

«ДА НАС УСЕ ДЗЯДЫ МАРОЗЫ З'ЕХАЛІСЯ ПАД НОВЫ ГОД»

З такімі словамі што-год дэманструе гасцям незвычайную калекцыю сваіх бацькоў Ваня — унук аўтара аднаго з маіх любімых раманаў «Сэрца на далоні». У калекцыі сям'і Шамякіных, пераканалася на свае вочы, ні многа ні мала каля трыццаці самых розных Дзядоў Марозаў. І практычна да кожнага ёсць Снягурка.

Адметнасць калекцыі ў тым, што тут прысутнічаюць дзядулі практычна з усіх рэгіёнаў Беларусі. Ёсць ільняны мінскі і крыху меншы слuckі, белаежскі — з дубу, магільёўскі — з саломы, добрушскі — з фарфору.

— Дарэчы, апошняю вельмі арыгінальную парачку набылі не так даўно, — расказвае і адначасова паказвае муж Алесі Іванаўны Шамякі-

най Сяргей Уладзіміравіч. — На першы погляд, гэта звычайныя фарфоравыя фігуркі. Насамрэч жа каптуркі Дзеда Мароза і яго ўнучкі падымаюцца, і ўсярэдзіну статуэткі можна наліць гарэлку і віно.

Алеся Іванаўна і Сяргей Уладзіміравіч вельмі любяць фарфор, таму нядзіўна, што значная частка фігурак у іх калекцыі зробленая менавіта з гэтага матэрыялу.

— Нам вельмі шкада, што зачыніўся Мінскі фарфоравы завод. Дзед Мароз, выраблены на гэтым заводзе, больш за ўсё адпавядае вобразу, які жыве ва ўяўленнях кожнага з нас з дзяцінства. Там мы набывалі надзвычай прыгожыя статуэткі не толькі ў сваю калекцыю, але і ў якасці падарункаў.

Ёсць у калекцыі і Дзед Мароз у выглядзе падсвечніка, свяцільні, гадзінніка. Акрамя вышэйназваных фігурак з саломы, дрэва, фарфору, ілну, ёсць Дзед Мароз з белага мар-

муру, крышталю, гліны, тканіны... Большая частка калекцыі — беларуская, але ёсць фігуркі і з Расіі, і з Германіі.

— Нават Санта-Клаус зусім выпадкова да нас завітаў. Хоць нам, шчыра прызнацца, усё ж такі бліжэйшы Дзед Мароз у багатай шапцы і футры да пятаў. Але ж раз падарылі, дык не кідаць жа яго на антрэсолях. Ды і Ваня не дасць нікога ў крыўду, бо з дзяцінства засвоіў, што пра Дзядоў Марозаў трэба клапаціцца, інакш рызыкуеш застацца без падарункаў.

— **А ці ёсць у вас любімы Дзед Мароз?**

— Безумоўна, «Космас», — кажа гаспадар. — Бо з яго ўсё пачыналася. Ён практычна наш равеснік, хутка паўстагодзя стукне.

— **А чаму «Космас»?**

— Бачыце, на ім напісана слова космас. У тых часы, калі Гагарын паляцеў у космас, гэта слова пісалі ўсюды. Мод-

на было. Ён перайшоў мне ад бацькоў і цяпер штогод займае пачэснае месца пад ёлкай. Як Ваня падрасце, перададзім «Космаса» сыну. Няхай перадаецца з пакалення ў пакаленне.

— А ў нас дома пад ёлку ставілі ватнага Дзеда Мароза, — уключаецца ў размову Алеся Іванаўна. — У гады, калі ў краіне панаваў дэфіцыт, ён быў вельмі папулярным. Праўда, шкада, што яго няма ў нашай калекцыі. Мае бойкія пляменніцы так патрабавалі ад Дзеда Мароза падарункі, што ад яго нічога не засталася. Але калі б дзе ў антыкварнай краме ўбачылі такога дзядулю, абавязкова набылі б.

— **Алеся Іванаўна, раскажыце, калі ласка, як Вы, калі яшчэ быў жывы Іван Пятровіч, сустракалі Новы год?**

— Гэта было самае любімае свята нашай сям'і. Заўсёды ставілі ёлку да столі, разам яе ўпрыгожвалі. Маці Марыя

Філатаўна накрывала святочны стол. Старэйшая сястра Таня праводзіла курсы, раздавала сувеніры. Напярэдадні бацька набыў усім дзецям — нас было чацвёра — падарункі. Нават цяпер у мяне захавалася вельмі прыгожая паштоўка, якую тата прывёз аднекуль з-за мяжы і падпісаў ад імя Дзеда Мароза. Не ведаю, як астатнія, але мы першага студзеня вельмі рана ўстаём. Як гэта, першы дзень новага года, а мы будзем спаць? Бацька ж, калі быў жывы, наадварот, спаў да абеду. Ён, сава па натуре, ночы напяралёт сядзеў за працоўным сталом, нават калі не пісаў, то чытаў ці глядзеў тэлевізар.

На развітанне гасцінныя гаспадары выказалі спадзяванне, што нехта важны прачытае публікацыю і ў іх калекцыі ўсё ж такі з'явіцца пастаўскі Дзед Мароз ці, як яго называюць, Зюзя Паазерны — гэта наш беларускі паганскі бог зімы.

— Хай бы хто зрабіў яго з гліны, напрыклад, — кажа Сяргей Уладзіміравіч. — Тады б наша калекцыя ахапіла ўсю Беларусь.

— **Дык у вас жа нестале яшчэ і Дзеда Мароза з Гародні...**

— Думаем, што ў хуткім часе з'явіцца. Не так даўно наведвалі выставу, дзе ўбачылі Дзеда Мароза са Снягуркай у выглядзе чарак, вырабленых Нёманскім шклозаводам. Вось там нам і

паабяцалі, што да Новага года яны паступяць у продаж у фірмовую краму.

Надзея ДРЫЛА.
Фота аўтара.

ЗАЦЯГНУЦЬ ПАЯСЫ...

БЛУЗКІ.

У модзе блузкі з рушамі, якія дадаюць жаночасці і рамантыкі ў ваш вобраз. Такія блузкі нададуць жаночасці ў строгі дрэс-код бізнэс-лэдзі і прыдатныя для дзелавага стылю ў адзенні. Добра выглядаюць гафрыраваныя блузкі з рукавом 3/4, шаўковыя блузкі, класічныя жабо. Такія блузкі можна насіць як пад штаны, так і пад спадніцы-алёўкі. Прыгожа выглядаюць атласныя блузкі ў дыяганальную палоску. Модныя колеры — класічны чорны і белы, сіні, ружовы, ліловы, чырвоны.

ШТАНЫ.

Высокая талія. Адметна, што штаны з завышанай таліяй былі ў модзе ў часы папярэдняга маштабнага эканамічнага крызісу — Вялікай Дэпрэсіі (1920—1930). Вось і сёння дызайнеры прапаноўваюць «зацягнуць паясы».

Шырокія штаніны (прамыя ці расклёшаныя). Універсальны трэнд для любога тыпу фігуры, які ўпершыню стаў папулярным у канцы 70-х — пачатку 80-х. Нават дзіўна, што дагэтуль ён так доўга адсутнічаў на подыумах.

Сёння практычна ўсе вядучыя дызайнеры зрабілі іх гваздом сваіх калекцый.

Налёт спартыўнасці. Сучасныя жанчыны вядуць актыўны лад жыцця і выбіраюць адпаведнае адзенне. Таму нават офісныя мадэлі сёння нярэдка шыюцца са «спартыўнага трыкатажу» (сумесі бавоўны і спандэксу, лайкры ці эластану, які добра цягнецца і вытрымлівае нагрузкі, але пры гэтым не губляе форму. Звярніце ўвагу на капры ў спартыўным стылі даўжынёй 3/4 (да сярэдзіны галёні) — у наступным сезоне яны стануць сапраўдным хітом.

У стылі гарэма. Гэта тэндэнцыя шырока ўвасоблена ў модных калекцыях вясна-лета 2009. У штанах «а-ля гарэм» дапушчальная заніжаная талія (у рэшце рэшт першапачаткова яны прызначаліся для выканання танца жывата). Некаторыя мадэлі выразна падкрэсліваюць сцёгны і звужаюцца да шыкалатак, іншыя, наадварот, свабодна звісаюць ад самай таліі. Выбар за вамі.

СПАДНІЦЫ.

Міні — не актуальна. Як ні дзіўна, але нью-ёркскія дызайнеры ў 2010 годзе рэкамендуюць модніцам адмовіцца ад міні-трэндаў і звярнуцца да доўгага шыкоўнага адзення. Што і казаць: на галоўны подыум Паўночнай Амерыкі так і не выйшлі паўголыя бізнэс-вумен ва ўборах, якія ледзь прыкрываюць самыя цікавыя месцы. Наадварот, глядачы ўбачылі свабодныя, струменістыя, у вольным падзенні сукенкі, спадніцы і штаны, якія, да слова, не мелі ніякага дачынення да вясчэрніх туалетаў.

Трыкатажныя сукенкі, якія вяртаюцца ў моду з 80-х, з'явіліся на падмостках сусветных подыумаў усяго некалькі гадоў таму. Аднак нічога не прадракала іх татальнага ўваходжання ў моду. Здавалася б, сучасная разбэшчанасць і цяга да агалення не змогучы «прапусціць» штосьці, што ніжэй за калена. Але ж не! Большасць самых вядомых сусветных брэндаў адзення ўжо запусцілі ў вытворчасць серыі ультрамодных лійні доўгіх трыкатажных сукенак сезона вясна-лета 2009.

Мідзі лепш адкласці. Варыянт мідзі заўсёды быў самым запатрабаваным фасонам у дэлевым стылі. З'явіцца на працы ў пакарочаным сарафанчыку больш выгадна, чым у супермаленькай спадніцы ці доўгай сукенцы. Менавіта гэту тэндэнцыю ўжо доўгі час выкарыстоўваюць сусветныя куцюр'е ў рабоце над сваімі бізнэс-калекцыямі. Але калі меркаваць па шматлікіх мадэлях спадніц і сукенак сезона вясна-лета 2010, мідзі, на расчараванне аматараў такога фасону, адыходзіць у мінулае. Кансерватыўныя сілуэты без асаблівых вынаходніцтваў — ні нізка, ні высока — развітваюцца з модніцамі, гэтак жа як і самыя папулярныя тканіны і фасоны, якія «любяць» мідзі: спадніцы-алёўкі з цвіду і прамыя трыкатажныя спадніцы. А класічнае спалучэнне высокіх боцікаў і спадніц-мідзі зусім знікла з модных падмосткаў, пакінуўшы новы рэвалюцыйны тандэм — доўгая «ў падлогу» сукенка разам з басаножкамі. Увогуле мідзі — адзін з самых сумных памераў спадніцы: ні інтыму, ні глухой завесы. Штосьці нявызначанае, ад чаго вырашылі ў наступным сезоне

адмовіцца практычна ўсе модныя дызайнеры.

МАКСІ — ТОЕ, ШТО ТРЭБА.

Спадніца максі — адно з найбуйнейшых вынаходніцтваў моднага чалавецтва. Дзякуючы доўгай спадніцы, у дзяўчыны ёсць магчымасць адчуць сябе больш свабодна, лёгка і камфортна. Максі хавае некаторыя хібы фігуры. Адзін з самых важных плюсаў максі — магчымасць візуальнага змянення даўжыні ног за кошт правільна падбранай вышыні спадніцы. Але для гэтага патрэбны вытанчаны густ і стыль. Звярніце ўвагу, што большасць фасонаў максі-спадніц і сукенак пачынаецца вельмі высока, літаральна ў падгруднай зоне, адкуль спускаецца струменістай тканінай па сцёгнах.

ЖАКЕТЫ.

Жакеты ці пінжакі даўно ўвайшлі ў наша жыццё і сталі неад'емнай часткай нашага гардэроба. У 2010-м пінжакі зноў будуць у модзе, прычым яны становацца ўніверсальнымі. Іх носяць і ў офісе, і на прагулку, і ў гасці да сяброў. Пінжак робіцца ў наступным сезоне больш жаночым, элеганным і стыльным. Гэтая дэталё гардэроба ў 2010-м папулярная не толькі ў тых, каму за 35, але і сярод моладзі. Сярод модных пінжакоў можна вылучыць некалькі тэндэнцый. Па-першае, у модзе жакеты з пакарочаным ці проста кароткім рукавом. Выглядаюць такія мадэлі вельмі вытанчана і элеганныя, іх носяць з вадалазкамі. Яшчэ адзін модны кірунак у стылі мінімалізму — пінжакі робяцца жылеткамі, якія добра спалучаюцца як з вадалазкамі, так і з блузкамі. Класічныя пінжакі таксама не выходзяць з моды. Калі вы працуеце ў офісе, то без такой рэчы не абысціся. Але і такія рэчы могуць быць універсальнымі і арыгінальнымі, а таксама падкрэсліваць вартасці вашай фігуры. Яшчэ адзін трэнд сезона — модныя вельветавыя пінжакі.

...І ЗАБЫЦЬ ПРА МІНІ

Праваслаўны календар

ПАСХА (ВЯЛІКДЗЕНЬ) — 4 красавіка

ДВУНАДЗЯСЯТЫЯ СЯТЫ

7 студзеня	Раждаство Хрыстова
19 студзеня	Хрышчэнне Гасподняе
15 лютага	Стрэчанне Гасподняе (богаслужэнне пераносіцца на 14 лютага)
28 сакавіка	Вербная нядзеля
7 красавіка	Благавешчанне Прасвятой Багародзіцы
13 мая.....	Узнясенне
23 мая.....	Пяцідзясятніца (Троіца)
19 жніўня	Праабражэнне Гасподняе
28 жніўня	Успенне Прасвятой Багародзіцы
21 верасня	Нараджэнне Прасвятой Багародзіцы
27 верасня	Уздзвіжанне Крыжа Гасподняга
4 снежня	Увадзенне ў храм Прасвятой Багародзіцы

ВЯЛІКІЯ СВЯТЫ

14 студзеня	Абраманне Гасподняе і памяць свяціцеля Васілія Вялікага
7 ліпеня	Нараджэнне Іаана Прадцечы
12 ліпеня	Святых першавярхоўных апосталаў Пятра і Паўла
11 верасня	Усеканенне галавы Іаана Прадцечы
14 кастрычніка	Пакроў Прасвётай Багародзіцы

ШМАТДЗЁННЫЯ ПАСТЫ

Вялікі пост.....	з 15 лютага да 3 красавіка
Пятроў пост.....	з 31 мая да 11 ліпеня
Успенскі пост.....	з 14 жніўня да 27 жніўня
Пост перад Раджэствам Хрыстовым....	з 28 лістапада 2010 года да 6 студзеня 2011 года

АДНАДЗЁННЫЯ ПАСТЫ

Серада і пятніца на працягу ўсяго года, за выключэннем усёедных тыдняў і Каляднага перыяду

Навячэр'е Богаяўлення	18 студзеня
Усекнавенне галавы Іаана Прадцечы.....	11 верасня
Уздзвіжанне Крыжа Гасподняга.....	27 верасня

УСЃЕДНЫЯ ТЫДНІ (ПА СЕРАДАХ І ПЯТНІЦАХ ПОСТУ НЯМА)

Калядны перыяд.....	з 7 да 17 студзеня
Мытара і фарысея	з 25 да 30 студзеня
Сырны (масленічны)	з 8 да 13 лютага
Велікодны (Светлы)	з 4 да 10 красавіка
Троіцкі	з 24 да 29 мая

ТРАПЕЗА У СВАТЫ

Павлоде Церкоунага статуа, у святи Раждства Христовага і Богаўлення, калі яны прыпадаюць на сераду і пятніцу, посту няма. У Навячэр з Раждства Христовага, Навячэр Богаўлення, у святи Уздзіжвання Крыжа Гасподняга і Ускенавення галавы Іаана Предчечы дазваляецца ежа з алеем. У святи Стрэнчання, Праабражэння Гасподняга, Успенія, Нараджэння і Пакрова Прасвятлой Багародзіцы, Увядзення Яе ў храм, Нараджэння Іааннага Предчечы, апосталаў Пятра і Паўла, Іаана Багаслова, калі яны прыпадаюць на сераду і пятніцу, а таксама ў перыяд ад Вялікадня да Тройцы ў сераду і пятніцу дазваляецца рыба.

ДНІ АСАБЛІВАГА ПАМІНАННЯ СПАЧЫЛЫХ

Субота мясапусная.....	6 лютага
Памінанне ўсіх спачылых, што пацярпелі падчас ганенняў за веру Хрысцову	7 лютага
Субота 2-га тыдня Вялікага посту	27 лютага
Субота 3-га тыдня Вялікага посту	6 сакавіка
Субота 4-га тыдня Вялікага посту	13 сакавіка
Радаўніца	13 красавіка
Памінанне спачылых воінаў	9 мая
Субота Тройцкая	22 мая (памінанне спачылых пераносіцца на 15 мая)

Субота Дзімітрыеўская.....6 лістапада

НЕ АДПРАЎЛЯЕЦА ВЯНЧАННЕ

Напярэдадні серады і пятніцы ўсяго года (г.зн. на аўторках і чацвяргях)
Напярэдадні нядзельных дзён (г.зн. на суботах)
Напярэдадні дваццаціх, храмавых і вялікіх святаў
На працягу пастаў Вялікага, Пятровага, Успенскага і посту перад Раждствам
На працягу Каляднага перыяду (ад 7 да 19 студзеня)
На працягу Сырнага тыдня (масленіцы), пачынаючы з Нядзелі сырапусную
На працягу Вялікоднага (Светлага) тыдня
У дні і напярэдадні Усекнавення галавы Іаана Прадцечы — 11 верасня
Уздзвіжання Крыжа Гасподняга — 27 верасня

СТУДЗЕНЬ				ЛЮТЫ				САКАВІК				КРАСАВІК				МАЙ				ЧЭРВЕНЬ				ЛІПЕНЬ				ЖНІВЕНЬ				ВЕРАСЕНЬ				КАСТРЫЧНІК				ЛІСТАПАД				СНЕЖАНЬ																				
ПН	4	11	18	25	ПН	1	8	15	22	ПН	1	8	15	22	29	ПН	5	12	19	26	ПН	3	10	17	24	31	ПН	7	14	21	28	ПН	5	12	19	26	ПН	2	9	16	23	30	ПН	6	13	20	27	ПН	4	11	18	25	ПН	1	8	15	22	29	ПН	6	13	20	27	
АўТ	5	12	19	26	АўТ	2	9	16	23	АўТ	2	9	16	23	30	АўТ	6	13	20	27	АўТ	4	11	18	25	АўТ	1	8	15	22	29	АўТ	6	13	20	27	АўТ	3	10	17	24	31	АўТ	7	14	21	28	АўТ	5	12	19	26	АўТ	2	9	16	23	30	АўТ	7	14	21	28	
СР	6	13	20	27	СР	3	10	17	24	СР	3	10	17	24	31	СР	7	14	21	28	СР	5	12	19	26	СР	2	9	16	23	30	СР	7	14	21	28	СР	4	11	18	25	СР	1	8	15	22	29	СР	6	13	20	27	СР	3	10	17	24	СР	1	8	15	22	29	
ЧЦ	7	14	21	28	ЧЦ	4	11	18	25	ЧЦ	4	11	18	25	ЧЦ	1	8	15	22	29	ЧЦ	6	13	20	27	ЧЦ	3	10	17	24	ЧЦ	1	8	15	22	29	ЧЦ	5	12	19	26	ЧЦ	2	9	16	23	30	ЧЦ	7	14	21	28	ЧЦ	4	11	18	25	ЧЦ	2	9	16	23	30	
ПТ	1	8	15	22	29	ПТ	5	12	19	26	ПТ	5	12	19	26	ПТ	2	9	16	23	30	ПТ	7	14	21	28	ПТ	4	11	18	25	ПТ	2	9	16	23	30	ПТ	6	13	20	27	ПТ	3	10	17	24	ПТ	1	8	15	22	29	ПТ	5	12	19	26	ПТ	3	10	17	24	31
СБ	2	9	16	23	30	СБ	6	13	20	27	СБ	6	13	20	27	СБ	3	10	17	24	СБ	1	8	15	22	29	СБ	5	12	19	26	СБ	3	10	17	24	31	СБ	7	14	21	28	СБ	4	11	18	25	СБ	2	9	16	23	30	СБ	6	13	20	27	СБ	4	11	18	25	
НД	3	10	17	24	31	НД	7	14	21	28	НД	7	14	21	28	НД	4	11	18	25	НД	2	9	16	23	30	НД	6	13	20	27	НД	4	11	18	25	НД	1	8	15	22	29	НД	5	12	19	26	НД	3	10	17	24	31	НД	7	14	21	28	НД	5	12	19	26	

Каталіцкі календар

1 студзеня	Святой Багародзіцы Марыі	29 чэрвеня	Святых Апосталаў
6 студзеня	Аб'яўленне Пана (Тры Каралі)		Пятра і Паўла
10 студзеня	Хрост Пана	2 ліпеня	Найсвяцейшай Панны Марыі
2 лютага	Ахвяраванне Пана		Будслаўскай
17 лютага	Пяпялец (<i>пачатак Вялікага посту</i>)	6 жніўня	Перамяненне Пана
19 сакавіка	Святога Юзафа	15 жніўня	Унебаўзяцце Найсвяцейшай
25 сакавіка	Звеставанне Пана		Панны Марыі
28 сакавіка	Пальмовая нядзеля	8 верасня	Нараджэнне Найсвяцейшай
4 красавіка	ВЯЛІКДЗЕНЬ		Панны Марыі
5 красавіка	Велікодны панядзелак	14 верасня	Узвышэнне Святога Крыжа
11 красавіка	Божай Міласэрнасці	29 верасня	Святых Арханёлаў
13 мая	Унебаўшэсце Пана	2 кастрычніка	Анёлаў Ахоўнікаў
23 мая	Спасланне Духа Святога	1 лістапада	Усіх Святых
30 мая	Найсвяцейшай Тройцы	2 лістапада	Успамін усіх памерлых вернікаў
31 мая	Адвездзіны Найсвяцейшай	21 лістапада	Хрыста — Валадара Сусвету
	Панны Марыі	28 лістапада	Першая нядзеля Адвэнту
3 чэрвеня	Цела і Крыж Хрыста	8 снежня	Беззаганнага Зачацця
11 чэрвеня	Найсвяцейшага Сэрца Езуса		Найсвяцейшай Панны Марыі
24 чэрвеня	Нараджэнне святога	25 снежня	Нараджэнне Пана
	Яна Хрысціцеля	26 снежня	Святой Сям'і

Лютэранскі календар

1 студзеня	Новы год, Абразанне і нарачэнне імя Ісуса	29 чэрвеня	Дзень святых апосталаў Пятра і Паўла
6 студзеня	Богаўленне, Хрышчэнне Гасподняе	2 ліпеня	Дзень наведвання Марыяй Елізаветы
25 студзеня	Дзень абарачэння апостала Паўла	6 жніўня	Перамяненне Гасподняе
2 лютага	Стрчанне Гасподняе	28 жніўня	Дзень памяці ахвяраў палітычных рэпрэсій
17 лютага	Папальцовая серада, Пачатак Пакутнага часу	21 верасня	Дзень апостала і евангеліста Мацвея
5 сакавіка	Сусветны дзень малітвы	29 верасня	Дзень архангела Міхаіла і ўсіх анёлаў
25 сакавіка	Дабравесце	3 кастрычніка	Свята падзякі за ўраджай
28 сакавіка	Вербная нядзеля	18 кастрычніка	Дзень евангеліста Лукі
1 красавіка	Чысты чацвер, Дзень усталавання Прчысцзя	30 кастрычніка	Дзень памінаання ахвяраў гвалту, вайны і тэрору
2 красавіка	Пакутная Пятніца	31 кастрычніка	Дзень Рэфармацыі
4 красавіка	ВЯЛІКДЗЕНЬ	17 лістапада	Дзень пакаяння і малітвы
25 красавіка	Дзень евангеліста Марка	21 лістапада	Дзень памінаання спачылых. Нядзеля вечнасці
13 мая	Узнясенне Гасподняе	24 снежня	Куця
23 мая	Пяцідзясятніца, святая сяміцца Святога Духа	25 снежня	Нараджэнне Хрыстова
30 мая	Тройца, святая Святога Трыадніства	26 снежня	Дзень першапакўніка Стэфана
24 чэрвеня	Нараджэнне Іаана Хрысціцеля	27 снежня	Дзень апостала і евангеліста Іаана
25 чэрвеня	Дзень Аўгсбургскага веравызнання	28 снежня	Дзень базіянцаў забітых немаўлят
		31 снежня	Пярэдадзень Новага года

Яўрэйскі календар

Яўрэйскі 5770 год пачаўся 19 верасня 2009 года (1 цішрэя)

30 студзеня	Ту бі-Шват — Новы год дрэў
28 лютага	Пурым — свята ў гонар выратавання яўрэйскага народа ад татальнага знішчэння ў Персіі
30 сакавіка — 6 красавіка.....	Пасха — свята ў памяць аб сыходзе яўрэяў з Егіпта
2 мая.....	Лет ба-омер — свята ў гонар заканчэння смяротных эпідэміяў у Ізраілі
19—20 мая	Шавуот — свята ў гонар даравання яўрэям Торы на гары Сінай
9—10 верасня	Рош а-Шана — яўрэйскі Новы год
18 верасня	Йом Кіпур — Судны дзень
23—29 верасня	Сукот — адно з восеньскіх святаў, якое падкрэслівае прызнанне яўрэям волі Усявышняга
1 кастрычніка	Сімхат Тора — свята ў гонар штогадовага завяршэння чытання світкаў Торы ў сінагогах
2—9 снежня	Ханука — свята ў гонар перамогі яўрэяў у бойцы з рымлянамі і цуду гарэння Храмавай свечыльні

● Усе яўрэйскія святы пачынаюцца напярэдадні ўвечары.

Мусульманські календар

(1431—1432 год ПА ХІДЖРЫ)

25—26 лютага (11—12 рабі аль-авалья) ..	дзень нараджэння Прарока Мухамада — Маўлід ан-Набі
18—19 чэрвеня (5—6 раджаба)	дзень шлюбу бацькоў Прарока Мухамада — ноч Параіб
7—9 ліпеня (26—27 раджаба)	узнясенне Прарока Мухамада — ноч Мірадж
26/27 ліпеня (14/15 шаабана)	ноч ачышчэння ад грахоў — Лейлат аль-Бараа
11 жніўня (1 рамадана)	пачатак мусульманскага посту — Ураза
5/6 верасня (26/27 рамадана)	ноч Прадвызначэння — Лейлат аль-Кадр
9—11 верасня (1—3 шавалья)	Свята разгавення — Ураза-Байрам — заканчэнне мусульманскага посту (<i>святакаванне 3 дні</i>)
15 лістапада (9 зуль-хіджа)	дзень стаўлення на гары Арафат — Дзень Арафата
16—18 лістапада (10—12 зуль-хіджа)	Свята ахвярапрынашэння — Курбан-Байрам — заканчэнне вялікага паломніцтва ў Меку (<i>святакаванне 4 дні</i>)
7 снежня (1 мухарама)	пачатак новага 1432 года па мусульманскім календары
16 снежня (10 мухарама)	дзень Ашура — дзень памянання прарокаў і пасланнікаў Алага

ЗВЯЗДА

БЕЛАРУСКАЯ ГАЗЕТА

Зміцер Вайцюшкевіч прыйшоў на інтэрв'ю з шасцімесячным сынам Язэпам. Але фоткацца з дзіцем адмовіўся — малы яшчэ, прыкмета дрэнная. Нагода для размовы — калядна-навагоднія святы, да якіх Вайцюшкевіч заўжды рыхтуе канцэрт ці новую праграму. Вось і цяпер — 7 студзеня ў канцэртнай зале «Мінск» пройдзе прэзентацыя праграмы «Мой сябра — анёлак» на вершы Арцёма Кавалеўскага.

«НАРМАЛЬНЫЯ МУЖЫКІ ЦЯПЕР НЯГОЛЕННЫЯ...»

— Зміцер, у ранейшых праграмах вы паўставалі перад публікай у вобразе такога сабе мача, сэксуальнага спевака, які дзеўкам падабаецца. А цяпер во бараду адпусцілі. Я ўсё не зразумею, каго вы мне больш нагадваеце — Дзедэ Мароза ці Дзедэ-Барадзеда...

— Як заўгодна, як хочаце, так мяне і клічце... Пра вобразы тут цяжка думаць — думаеш пра практы. Лянота займацца галеннем, я не бачу сэнсу ў гэтым. Тым больш, што апошняя тэндэнцыя...

— ...трохдзённая італьянская няголенасць?

— Так-так, нармальныя мужыкі цяпер няголеныя! Я не так даўно бачыў Стынга...

— ?!

— Ну, не асабіста, а па тэлевізары. Дык ён таксама так бараду адгадаваў. Хочацца думаць, што «пад Вайцюшкевіча»... (*Усміхаецца.*) Мне барада не замінае, я ж нёманскі і прапісаны на хутары, таму барада мне адпавядае. Не магу я быць такім гарнітурным, пагольным, дагледжаным... Пакуль што. Хоць гарнітур маю.

Зміцер

ВАЙЦЮШКЕВІЧ:

І ПРАПІСАНЫ НА ХУТАРЫ...

Камоцкага я люблю — і жадаю яму здароўя, бо ён цяпер у шпіталі... У мяне ўвогуле тры даты ёсць у годзе, такія «стабільныя» — 7 студзеня, 8 Сакавіка і Дзень народзінаў. Дзецям, жанчынам і сабе!.. Бо чаму жанчыны і чаму дзеці? Гэта такая аўдыторыя, як жа яе называюць рэкламшчыкі...

— Фокус-група?

— Фокус-група! Брыдкае, бяздушнае слова!

— Цяжка ствараць песні для дзяцей?

— У мяне нарадзіўся другі сын Язэп — і мне здалосся, што варта яму зрабіць падарунак. Першаму я зрабіў падарунак — праграму «Цацная крама» на вершы Леаніда Дранько-Майсюка.

— Такое адчуванне, што ста-

— Гэта было галоўнай прычынай, каб зрабіць супольны праект, а не заспяваць усё самому?

— Не, гэтую «базу» я ўжо потым прыдумаў, філасофія прыйшла пазней. У нашым свеце чалавеку часта зручней мець сабаку, чым жонку. Ці наадварот. І вось быў праект «Калыханкі». Дык калыханкі — гэта каб чалавека прытулілі. А анёлкі — гэта над усімі, над кожным. Над начальнікамі, міліцыянерамі, пракурорамі, адвакатамі, міністрамі... Над кожным павінен быць анёлак. Часам глядзіш на якога начальніка злоснага і набучанага — і думаеш, што ягоны анёлак ад яго ўцёк. Песні з праекта — гэта простыя песні да свята. Бо як сабе ўяўляецца беларускае свята цяпер? Гэта пэўныя газеты, дзе «зоркі» разышліся-сышліся, хто колькі атрымаў на карпаратывах. Уключаецца тэлевізар — Надзя Бабкіна... І мне здаецца, што людзі ў стане выбраць адзін з тых дыскаў, якія ўжо ёсць. Гэта спосаб навучыцца жыць павомай, па-свойму.

— Дык «Мой сябра — анёлак» — калядны дыск?

— Дарослыя ўвогуле любяць такія расклады: што калі ўключачы. А гэты дыск трэба слухаць, напрыклад, у дарожных затворах. Вось ты не мог да мяне даехаць — і ўвесь дыск паслухаў.

— Ну, так. І амаль не злаваўся на надвор'е і тысячы машын...

— Вось!.. Таму дарослыя хай слухаюць, калі ім захочацца. А дзеці няхай слухаюць, калі ім падабаецца. Я ведаю знаёмых, у якіх дзецям падабаюцца мае дыскі. І дзіця штодня, калі бацька вязе яго ў школу/са школы, патрабуе ўключыць дыск. І бацька шалее, бо яго ўжо задраў гэты Вайцюшкевіч, ён ужо ўсё на памяць ведае! А дзіцяці падабаецца! Ён гатовы гэта нон-стоп слухаць. Таму на дыску, вядома ж, ёсць тэма — ёлкі-анёлкі. Але я думаю, што яго можна слухаць не толькі зімою.

— А вы не баяліся, што дваццаць адна песня пра анёлкаў — гэта зашмат?

— Таму я і запрасіў розных салістаў. Бо інакш мяне б зненавідзелі — і дзеці, і бацькі! Я толькі вярнуўся з Амерыкі, дзе зразумеў банальную рэч: хочаш быць шчаслівым — рабі шчасце іншым, рабі нешта для іншых. Таму і на дыску я лепшыя песні іншым аддаў, сам заспяваў тое, што засталася...

НЕ ПРАПУСЦІ!

Дзе: канцэртная зала «Мінск»

Калі: 7 студзеня 2010 года

У колькі: пачатак а 19.00

«Я Ж НЁМАНСКІ

НА ХУТАРЫ...»

«Я ХАЧУ, КАБ МОЙ СЫН БЫЎ, СКАЖАМ, ГІНЕКОЛАГАМ»

— А вам у Бярозаўцы што на Новы год дарылі?

— Цукеркі «Грыльяж»... Апельсіны мараканскія... Сервелат! (*Смяецца.*) Гэта настолькі было смачна, што я ўсё жыццё памятаю... Нейкіх спецыяльных падарункаў не было...

— А вы што дорыце?

— Я не самы лепшы ў гэтым сэнсе «дарыльшчык», для мяне гэта пакута. Магчыма, злосны на сваё дзяцінства — па Фрэйд — маўляў, мне нічога не дарылі — і вырас, нічога страшнага.

— «І вы вырасцеце!»

— Так-так! З іншага боку, музыка, якую я зрабіў на працягу года — яна таксама можа быць падарункам...

— Дык гэта — для ўсіх. А персанальна?

— А персанальна — з подпісам!

— У песні «Лічылка» дэбютаваў ваш шасцімесячны Язэпка. Выводзіце ў людзі, гадуеце пераемніка?

— Я называю яго халяўшчыкам, таму што я ў ягоныя гады яшчэ не думаў пра дыскі! (*Смяецца.*) Я не хацеў бы такой «сямейнасці». Я хацеў бы, каб ён быў гінеколагам, напрыклад, — «доктар Вайцюшкевіч». Ці кім заўгодна, галоўнае, каб добрым чалавекам.

— У вас здараліся цуды на Каляды?

— Цуд на Каляды быў у 1996 годзе, калі мы сядзелі з Веранікай Кругловай у кватэры — і не было чаго пажраць. І тут раптам патэлефанавалі і сказалі: прыязджайце, у вас халтура, у адным буціку трэба граць карпаратыў. Гэта быў цуд на Каляды, бо мы атрымалі 300 долараў і змаглі годна адзначыць святы.

— А падарункі вам якія дораць?

— Мне падарункі дораць не толькі на Каляды, але і проста на канцэртах. Вось партрэт мой падаравалі, вышыты крыжыкам. Прыемна... Цацкі, само сабой...

— Можа, у вас, як у Леаніда Якубовіча — ёсць «Музей Поля цудаў»?

— Мне не столькі дораць!.. Я ўвогуле рады, што мяне мала пазнаюць на вуліцах, я магу існаваць, спяваць — і пры гэтым спакойна хадзіць на Камароўку.

— Вы так часта згадваеце ў інтэрв'ю і на канцэртах свой хутар на Нёмане...

— Гэта частка майго жыцця, частка маёй энергіі. Я хачу ў пэўным сэнсе збудаваць там ідэальны свет. Я хачу знайсці там тое, што чалавек шукае на працягу жыцця. І калі ўцякаць — то не ў Амерыку, а на Нёман.

— Калі б не Язэпка, праграма атрымалася б такой жа?

— Я не думаю, што яна ўвогуле была б. Я прысутнічаў пры родах, усе 10 гадзін быў з жонкай. І мне здалосся, варта зрабіць і ёй падарунак, і Язэпу...

Язэп, трэба сказаць, мужна выцерпеў бацькавы развагі пра анёлкаў і Каляды. І мне падалося, што з гэтага малога будзе толк. І не важна, ці будзе ён спяваць, як татка, ці будзе гінеколагам.

Глеб ЛАБАДЗЕНКА.
Фота аўтара.

ПАСЛУХАЙ «АНЁЛКАЎ» ЗАРАЗ!

Для тых, хто не трапіць на канцэрт ці хоча паслухаць кампазіцыі наперад — сайт <http://www.anelak.todar.net>, дзе можна пачуць усе песні з дыска, а таксама бясплатна спампаваць іх сабе.

ХТО БУДЗЕ НА КАНЦЭРЦЕ

У праграме «Мой сябра — анёлак» — 21 песня. Апроч Зміцера Вайцюшкевіча, на сцэне заспяваюць Наста Някрасава (гурт «Рок-фолк»), Алесь Зайцаў (гурт «Босае сонца»), Янка Маўзер (гурт «Маўзер»), Бенька (гурт «Срэбранае вясселле»), Коля Прылуцкі (акцёр тэатра Я. Купалы), Яўгенія Лятун («Дыліжанс»), Ксенія Мінчанка (WZ — Orkiestra), Галя Казіміроўская («Concordia Chor»), Ганна Хітрык (гурт «Дзецідзяцей»).

— А я думаў, можа, гэта забабон такі — пакуль артыст не запіса альбом, не голіцца...

— Не-не, я ўжо другі год так хаджу. Я, відаць, ужо дасягнуў сваіх мэтаў сэксуальных...

— Цяпер можна быць любым?

— Так... Але гэта не азначае, што за сабой не трэба сачыць.

«СПЯВАЮ ДЗЕЦЯМ, ЖАНЧЫНАМ І САБЕ!»

— А з гэтых персанажаў навагодніх — Святы Мікола, Дзед Мароз, Зюзя — хто вам найбліжэйшы? Хто вам у дзяцінстве падарункі прыносіў?

— Ну, я ж нарадзіўся ў савецкі час, там пра Зюзю ніхто не казаў. Тым больш — пра Святога Міколу, пра яго я даведаўся ўвогуле з песні Шалкевіча! Таму, само сабой, гэта быў Дзед Мароз, нейкія падарункі пад ёлку клаліся... Цяпер, калі я ўжо ўсіх ведаю, магу сказаць, што мне найбліжэйшы Зюзя. У мяне нават ёсць пра яго песня, я яе часам спяваю на канцэртах, дзецям яна вельмі падабаецца. Год таму я выйшаў на канцэрт у вобразе Зюзі. Гэтыя ж канцэрты на Каляды — яны традыцыйныя...

— Алесь Камоцкі робіць штогод канцэрт на свой Дзень народзінаў, а Вайцюшкевіч — на Каляды. Гэта гаворыць пра расстаноўку акцэнтаў?

— Абсалютна няправільна! Я першы пачаў рабіць канцэрты на свой Дзень народзінаў! (*Смяецца.*)

ноўчая дэмаграфія падарыць нам шмат добрых дзіцячых вершаў і песень...

— У нас тыя пісьменнікі, якія могуць нараджаць дзяцей, яны пішуць постмадэрн пра жахі розныя, пра сучаснае мастацтва. Ім не да дзетак. Хоць той жа самы Жыбуль — у яго нарадзіўся сын, і ён па-свойму гэта ўсё пераасэнсоўвае...

«АНЁЛКІ — НАД УСІМІ: НАЧАЛЬНІКАМІ, МІЛІЦЫЯНЭРАМІ, МІНІСТРАМІ...»

— Дзеля чаго патрэбны праект пра анёлкаў? Усе асобна ў

КАЛЯДНЫ АНЕКДОТ АД ВАЙЦЮШКЕВІЧА

Тэлефануе Стывен Спілберг акцёру Купалаўскага тэатра і кажа:
— Дарагі, я запрашаю цябе ў свой новы фільм на галоўную ролю, ганарар — мільён долараў! Здымкі будуць ад сярэдзіны снежня да пачатку студзеня.

Акцёр з выбачэннем адказвае:
— Даруй, стыў, не магу — у мяне ёлкі...

нас робяць праекты, геніяльныя, кожны стараецца выпендрыцца як можа. А ў прынцыпе, для грамады — дык гэта нічога. Анёлкі — гэта для ўсіх. Чарговы супольны праект на Каляды — гэта знак таго, што мы ёсць. Гэта спосаб сказаць, што культура нейкім чынам развіваецца, а не проста кожны ў сваім завуголі нешта робіць.

Год зялёнай жабкі

Удзельнікі Пазьтычнага тэатра «АРТ. С» (які аб'ядноўвае знакамітых людзей Беларусі, маладых творцаў і прыхільнікаў іх творчасці) распачалі 12-гадовы праект «Святкуйма беларускае!», калі ствараецца адметны, нацыянальны календар. Так, 2009 год ва ўсім свеце быў годам прастай каровы, а ў нас... божай, або багоўкі. Яго і адзначылі асабліва: вядучыя апраналіся ў касцюмы колеру божай кароўкі, рассыпалі па зале чорныя кропачкі і частавалі ўсіх цукеркамі, ну і, безумоўна, людзі творчыя прысвяцілі ёй свае творы. На 2010 год Багоўка перадае правы Зялёнай Жабцы — чароўнай каралеўне беларускіх балот.

— Можна шмат чаго стварыць. На што мы багатыя, дык гэта на ідэі. Беларусы — людзі творчыя, інтэлектуалы, гэта зямля паэтаў, — заўважае ўдзельніца «АРТ.С», пісьменніца (якую, між іншым, апошнія некалькі гадоў вызначаюць сярод лепшых аўтараў, што ствараюць творы для дзяцей) Алена Масла.

Прынамсі, у яе казцы «Каляды з хроснай» выкладзена казачная канцэпцыя святкавання Новага года, але самае чароўнае мы пакінем на дэсерт, таму што перш чым брацца за чуды, хацелася б вызначыць план дзеянняў на наступны год.

Пажывём па-беларуску?

Такім чынам, беларусы здольныя на многае, праблема толькі ў тым, што пакуль прапаноўва «чаму б не...» больш падобная на рытарычнае пытанне. Ідзі ёсць, і іх магло б быць болей, але ці патрэбныя яны?

— Напрыклад, чаму б не ствараць па матывах нейкіх нашых літаратурных твораў цукеркі, шакаладкі, мульцікі, фільмы? — пытаецца Алена Сцяпанюна. — Не адчуваецца цікавасці грамадства, дзяржавы ў стварэнні нацыянальнага прадукту ва ўсіх праяўленнях, не толькі ў сэнсе тэхнікі, раскручванні прамысловых або харчовых брэндаў. Сутнасць у тым, што культура заўсёды першасная, без яе немагчыма існаванне народа, гэта дух нацыі. Чалавек моцны духам. Нават самы нямоглы, разбіты

Фота Марыі БЕГУНКОВАЙ

паралічом, але моцны духам, будзе жыць і натхняць на жыццё тых, хто з ім побач. А ёсць людзі здаровыя, багатыя, паспяховыя, якія жыць не хочуць, кажуць, стрыжань у чалавеку зламаўся. Тое ж самае з культурыай, традыцыйнымі каштоўнасцямі. Яны наталяюць патрэбу, натхняюць чалавека, гэта рухае ўсё астатняе.

Можна таму нашы інтэлектуальныя напрацоўкі сплываюць за мяжу, бо беларусам нестает гэтай нацыянальнай культуры? Наколькі яны пачуваюцца на сваёй зямлі гаспадарамі? Грэбаваць сваім, хаваць — гэта проста недаравальна!

Наш лёс у нашых руках. На думку Алены Масла, мы зараз перажываем такі перыяд, калі павінен вызначыцца лёс беларусаў, кім мы станем: тэрыторыяй, чыім інтэлектуальным патэнцыялам усе будуць толькі карыстацца, альбо краем, дзе з цікавасцю глядзяць на сваё. Усё ж больш беларусаў вызідаюць за межы рэспублікі і бачаць, што Польшча — гэта Польшча, Германія — Германія, а розным суполкам у замежжы даводзіцца тлумачыць, што такое наша краіна. І тады ўзнікае натуральная патрэба зразумець, а хто ж мы такія.

Людзі на балоце

— Напісаў Іван Мележ твор «Людзі на балоце» і такое адчуванне, што ён проста геніяльна замацаваў наш

смачным, прыгожым. Пакрысе гэта «багнай» засмоктвае не толькі нашы гістарычныя культурныя сляды, але і, падаецца, нас саміх. Бо наша спадчына, этнаграфічная, літаратурная, культурная — гэта зафіксаваны менталітэт, сістэма каштоўнасцяў, якая выпрацоўвалася цягам стагоддзяў, — заўважае пісьменніца. — Беларусы — талерантны народ, добра-зычлівы, гасцінны, памяркоўны. Столькі чужоўных якасцяў. Але гэта не на пустым месцы ўзнікла, гэта вынік духоўнай працы многіх пакаленняў. Мне

пашчасціла яшчэ заспець тое пакаленне беларусаў, маіх дзядуляў і бабуль. Наколькі яны былі далікатныя ў чалавечых правах, гэта быў не спіты народ, незмацюканы, калі яны і сварыліся, замест мацэрных слоў ўжывалі розныя пажаданы кштатту «Каб цябе качкі стапалі». Гэта былі людзі з высокай культурай. Незразумела, што мы за народ, калі хто заўгодна можа ўплываць на нашу свядомасць, мы гатовыя пераймаць якія заўгодна культуры і традыцыі, але ча-

ЧАРОЎНАЯ СУМЕСЬ ДЛЯ САЛОДКІХ СНЯЖЫНАК

Вам спатрэбіцца: паўшклянкі цукровай пудры, яечны бялок, некалькі крышталікаў лімоннай кіслаты альбо кропелька эсэнцыі воцату, а таксама каструля, драўляная лыжка, шпрыц для кандытарскіх вырабаў альбо мяшэчак. І, вядома ж, царпенне і добры настрой.

Прыгатаванне: У сухую каструлю разбіць бялок і энергічна мяшаць (але не ўзбіваць), патрошкі чайнай лыжачкай дасыпаць цукровую пудру. Потым дадаць крышталікі лімоннай кіслаты (альбо воцат) і перамешваць яшчэ дзве хвіліны. Гатовая сумесь павінна быць кіпенна-белай, эластычнай і не вельмі густой. Шпрыц або мяшэчак для кандытарскіх вырабаў напоўніць чароўнай сумессю і, пакрысе выціскаючы яе, «маляваць» сняжынкі на блясе, злёгка змазанай алеем. Лініі рабіць дастаткова тоўстымі, часцей перакрываючы іх — для трываласці. Дайце сняжынкам падсохнуць, а пасля ўпрыгожвайце імі ёлку і частуйце сяброў.

партрэт, — заўважае Алена Сцяпанюна. — Мы ствараем шэдэўральныя прадукты, але яны паглынаюцца «багнай»; тое, што па-за межамі свайго, падаецца нам больш цікавым,

мусьці не карыстаемся сваім. Я думаю, наперадзе яшчэ той час, калі нам стане сорамна за тое, чым мы духоўна «кармілі» сваіх дзяцей.

Не горш за Пэпі — Доўгую панчохо

І што самае крыўднае, у нас ёсць свае выдатныя творы для дзяцей.

— У Швецыі створаны інстытут, які прапагандуе і рэкламуе шведскі лад жыцця, розныя яго праявы, у тым ліку і дзіцячую літаратуру. Карлсан і Пэпі — Доўгая панчоха — брэндзі Швецыі, гэтыя творы перакладзены на розныя мовы. Цікава, калі б Пэпі — Доўгая панчоха была створана ў нас, ці стала б яна шэдэўрам, які ведае ўвесь свет? Бо там з гэтай кніжкай шмат працавалі піяршчыкі, выпускалі каляровую прадукцыю, майкі, кепкі. А ці здольныя мы хоць бы на сваім, нацыянальным узроўні раскруціць такія вобразы? У нас ёсць героі не горшыя за Пэпі. Ёсць чужоўныя кніжкі, якія

Уся планета ў навагоднюю ноч расквечваецца рознакаляровым агнём, які, успыхнуўшы на Камчатцы, Курылах, несупынным хваляй коціцца на захад, да Аляскі. А следам за іскрыста-зіхатлівым вогнівам плыве-віруе духоўная плынь — жыватворная, настоеная на любові...

У гэтую ноч, як ніколі, прагнем шчасця, шукаем яго. І чамусьці здаецца, што ў тыя пачуццёва напружаныя імгненні, калі гадзіннікавыя стрэлкі сваім зліццём-яднаннем пазначаць магутнасць

А ці ёсць у беларусаў свае традыцыі святкавання Новага года? Мы не выкідваем праз акно старую мэблю. Мы не гатуем якой адметнай стравы. Мы ставім штучныя кітайскія ёлкі, на якія ўсё часцей навешваем замежныя цацкі і гірлянды. У нас няма свайго фільма ці песні, якія б цэлымі днямі круцілі на свята. З малымі мы развучваем, як «В лесу родилась ёлочка». У нас нават тыграў сваіх няма (які жах!), але мы жывём па ўсходнім гараскопе. Так, Новы год у Беларусі стаў папулярным толькі з сярэдзіны мінулага стагоддзя. Але калі зараз для нас гэта найпершае свята, няўжо беларусы не здольныя прыдумаць нешта сваё?

знакамітых навагодніх песенек, так і новыя беларускія тэксты (такія ж беларускія дапаможнікі створаны і да святаў 23 лютага і 8 Сакавіка). Сваімі прапановамі па сустрэчы зімовых святаў падзялілася і Алена Масла.

— Новы год — гэта свята, якое вымагае чудаў, калісьці іх дарылі нам нашы бацькі, пасля мы рабілі для сваіх дзяцей. Я сама з Міёршчыны, і мае дзеці на гэтае свята не дазвалялі сядзець у горадзе, мы заўсёды ехалі ў Мілашова, таму што там ходзіць сапраўдны Дзед Мароз. Мы сядзелі за святоч-

ЯК ЗРАБІЦЬ ШТУЧНЫЯ ЗОРНЫЯ КАМЕНЬЧЫКІ

Калі вам у садок не трапіла ніводна зорчак, якая кацілася з неба, і ў вас няма незвычайных каменьчыкаў, зрабіце іх самі!

Для гэтага развядзіце ў вадзе фарбы — акварэльныя або гуашавыя. Каляровую вадзіцу разліце па формачках для лёду або ў формачкі з-пад цукерак у каробках. Зрабіце пяцелькі з нітак — як для ёлачных упрыгажэнняў — і адным канцом апусціце ў кожную ячэйку з каляровай вадой. Формачкі выстаўце на мороз на двор, або змясціце ў льдоўню. Праз некалькі гадзін у вас будзе шмат рознакаляровых ледзяшоў. Развесьце іх у двары на дрэвах ці кустах. А тыя, што без нітак, рассыпце проста на снег. Гэта вельмі прыгожа! Нібы зорчкі падалі — і ў галінках дрэва забыталіся, прасыпаліся долу...

ЮНЕСКА абвясціла беларускую мову ў шэрагу моў пад пагрозай знікнення. Калі вясёлка ззяе на небе, яна прыгожая ў сваёй шматколернасці. Няхай гэтая шматколернасць захоўваецца. У нашых сілах гэта зрабіць не толькі дзеля прыгажосці, але і дзеля памяці пра тых папярэднікаў, якія ішлі да нас па зямлі, сярод агульнага няхай кожны згадае сваіх дзядулю, бабулю, маці, бацьку.

Чароўны дэсерт

Цікава, а ці здольныя беларусы зрабіць маленькі цуд? Для саміх сябе? Калі вам неабыхавая беларуская літаратура, калі вы хочаце, каб яна развівалася, — чытайце па-беларуску, набывайце нашы чужоўныя добрыя кніжкі сабе і сваім сябрам. Захапіце з сабой, калі выправіцеся кагосьці віншаваць з калядкамі.

Так з планам дзеянняў на год разабраліся. Але што рабіць, калі на носе свята? Пэўныя падказачкі — зборнікі з вершамі, сцэнарамі, песнямі выдадзеныя ў выдавецтве «Мастацкая літаратура». Толькі выйшла з друку кніжка «Новы год», дзе ёсць як пераклады

СТАЛОЎКА ДЛЯ ПТУШАК

Простае, але вельмі важнае заданне для ўсіх, хто хоча стаць добрым чароўніком.

Паелі самі — падумайце пра тых, каму зімой цяжка здабыць сабе корм. Пасыпце птушкам крошак, зернетка, для сіначак павесце кавалачак сала. А з чаго зрабіць просценкія кармушкі — мы ўжо расказалі. У дадатак да гэтага вось вам малюнак «птушынай сталоўкі».

НАВАГОДНЯЯ СВЕЧКА

духоўна-цялеснага адзінства, для нас адчыніцца казачная брамка ў чароўнае царства Шчасця. А шчасце зусім побач! Яно — у адчуванні даверу, паразумення, гармоніі. А гэта заўсёды з намі, у нас саміх. Толькі трэба ўскалыхнуць душу, напоўніць яе любоўю і гэтым прамяніста-светлым пачуццём ахінуць блізкіх...

Так і ў рамантычна асветленай песні «Навагодняя свечка», напісанай Леанідам Дранько-Майсюком і Мікалаем Сацурам пятнаццаць

гадоў таму для ансамбля «Сябры».

Навагодняя свечка

Верш Леаніда Дранько-Майсюка

Музыка Мікалая Сацуры

Дамы стомленыя, спяць кавалеры, Высыхаюць азёры віна. А на нашым стапе

два фужэры, два фужэры, і свечка адна.

Прыпеў:

Запалі навагоднюю свечку І шампанскім крышталё абудзі, І, нібы на маленькую вечнасць,

На блакітную свечку глядзі.

Што нам дамы

і што кавалеры!

Залатая прайшла даўніна...

Ёсць у нашай

маленькай кватэры,

Ёсць усё — ад агню да віна.

Прыпеў.

Ах вы, дамы, і вы, кавалеры!

Ах, паэзіі вашай струна —

Засталіся ад вас

два фужэры,

Два фужэры і свечка адна.

Прыпеў.

Падрыхтаваў Міхась ШАВЫРКІН.

Каб зрабіць гэты здымак, звяздоўцам давялося правесці ля Алісінай клеткі ў 20-градусны мороз больш за гадзіну. Вуснамі тыгрыцы: «Не трэба наіўна спадзявацца, даражэнькія, што ўсе дзверы перад вамі будуць расчыняцца імгненна. Запасайцеся ў наступным годзе цягавітасцю і цёплым адзеннем».

РРР-МЯЎ... ці Парады ў палоску

ХТО лепш зразумее тыгра, чым яму падобныя, — разважалі мы, народжаныя па Усходнім календары ў год паласатага драпежніка, па дарозе ў Мінскі заапарк. Ды дзе там! Тыгрыца Аліса чамусьці не прыняла нас за сваіх. Больш за тое, калі няпрошаныя госці з фотаапаратам зайшлі ў яе дамок, гаспадыня пачала глуха і хрыпла рыкаць. Вольга Гурыновіч, якая даглядае драпежнікаў ажно 12 гадоў, патлумачыла, што тыгрыца такім чынам папярэджвае, што мы знаходзімся на яе тэрыторыі. А гэта — святое.

— Разумная, ганарлівая, з характарам, — апісвае паласатую прыгажуню заатэхнік першай катэгорыі Эла РАБАВА.

— І як яна праяўляе свой характар?

— Самі ж бачыце, рыкае, калі нешта не падабаецца. Многія наведвальнікі лічаць, што раз яны заплацілі грошы, то ім усё дазволена. Напісана «жывёла кусаецца», «за лінію не заходзіць», а яны ўсё адно лезуць. Трывае Аліса, трывае, а пасля, як здадуць нервы, выцягнуцца ў рост чалавека і пачынае рыкаць. Відовішча, паверце, не для слабанервовых.

Вуснамі тыгрыцы: «Людзі, будзьце чалавечнымі, часцей стаўце сябе на месца іншых».

Усе жывёлы, народжаныя ў няволі, больш за ўсё на свеце баяцца адкрытай прасторы. Амурская тыгрыца, якая ў васьмімесячным узросце трапіла ў Мінскі заапарк з перасоўнага расійскага цырка «Кубань», таксама не выключэнне. Аднойчы, выйшаўшы з клеткі, яна перажыла самы вялікі стрэс у сваім жыцці. Вярнуцца назад, вядома ж, не здагadalася. Замест гэтага, перапужаная, больш за суткі хавалася ў зарасніках хмызнякоў на тэрыторыі заапарка. Яшчэ больш страху нагналі супрацоўнікі міліцыі, выратавальнікі і работнікі заапарка, якія ў паніцы наладзілі аблаву на бедную тыгрыцу.
— Было такое адчуванне, што адну котку лавіў увесь горад, — кажа намеснік дырэктара Мінскага заапарка Наталля ЛЕБЕДЗЕВА. — Ве-

волі тыгры могуць ператравіць любую страву і заставацца ў зайздроснай форме. У заапарку ж драпежнікі страчваюць у разы менш энергіі.

— Ці часта хварэе Аліса?
— Я не сказала б. Ведаеце, калі жывёлу корміш добра і правільна, то яна хварэе менш. За дзень Аліса з'ядае 7-8 кілаграмаў мяса, якое нарыхтоўваюць работніцы. У вызначаныя дні ласуем малачком, даём яйка па рацыёне. Але больш за ўсё наша дзяўчынка радуецца жывым трусам і марскім свінкам. Адным словам, прыроджаны інстынкт палюўнічага даецца ў знакі.

Вуснамі тыгрыцы: Не пераядайце і памятайце, што здаровая ежа, здаровае цела і здаровы дух — паняцці ўзаемазвязаныя.

Зараз Алісе 8 гадоў. Самы час падумаць пра дзяеці. Але пакуль пра кавалера даводзіцца толькі марыць...

— Мы з ахвотай разводзілі б тыграў, — кажа Наталля Лебедзева. — Гэта было б вельмі высакародна, бо амурскі тыгр занесены ў Чырвоную кнігу. Але, на жаль, адсутнасць самца не дазваляе гэтага рабіць.

— Дык у чым праблема? Набудзьце.

— Усё не так проста, як здаецца. Мы не першы год стаім на чарзе на набыццё самца, але пакуль глуха. Іх вельмі мала ў свеце. Акрамя таго, пакуль мы не пабудуем новы вялікі вальер, пра самца можна забыцца, бо тыгры — ярыя індывідуалісты, разам яны жыць не змогуць. Нават у прыродзе самец і самка сустракаюцца толькі ў момант размнажэння.
У найбліжэйшы час мы плануем расшырыць вальер Алісы, а пасля будзем думаць і пра другі.

Новае жыллё з месца на месяц з'явіцца і ў Мераса, якога 14 гадоў таму прывезлі ў Гродна з Каўнаскага заапарка.

— Па тэлебачанні чула, што ў вашага тыгра хутка з'явіцца сяброўка? — запыталася я ў дырэктара Гродзенскага заапарка Цэліны ПАГЯРЫЛЫ.

— Не, пакуль мы пра гэта не думаем. Цяпер у нас ідзе рэканструкцыя заапарка. У прыватнасці, у тыгра ў студзені —лютым з'явіцца новы вальер. Ён будзе недзе разоў у дзесяць большы за цяперашні. Што ж датычыцца тыгрыцы, то са з'яўленнем новага вальера мы не выключаем такой магчымасці.

Вуснамі тыгрыцы: стаўце перад сабой пераважна рэальныя мэты, але і не забывайцеся, што мары падаткамі не абкладаюцца. Будуйце новае жыллё, пашырайце старое. Тым жа, хто вырашыў папоўніць колькасць тыграў у Беларусі (дзяцей, якія народзяцца ў 2010 годзе) — сцяг у рукі. Мы вам будзем толькі ўдзячныя.

— Як вы думаеце, у 2010 годзе Аліса прынясе вам поспех? — пацікавіліся ў работнікаў заапарка на развітанне.

— Несумненна. У нас што ні год, то поспех. Вунь паглядзіце, якія сёлета быкі сядзяць (усміхаецца). Усё ў нас было цудоўна. І будзе. Галоўнае — настроіцца на тыгрыную хвалю.

Надзея ДРЫЛА.

ЦІКАВА ВЕДАЦЬ

1. На шкуры тыгра больш чым сто палос, і няма двух тыграў з аднолькавымі палосамі.
2. Калі тыгра пагальціць, то палосы на шкуры ўсё адно застаюцца.
3. Тыгры здольныя сваім нізкачастотным рыканнем уводзіць ахвяру ў стан трансу.
4. Клыкі ў тыгра могуць вырасці да 7 сантыметраў і без праблем перакусваюць хрыбет любой жывёлы на зямлі.
5. У тыграў вельмі моцныя звязкі і сухажыллі лапаў. Былі выпадкі, калі тыгр заставаўся стаяць нават пасля таго, як быў застрэлены.
6. Сліна ў тыграў антысептычная. Вельмі зручна, калі даводзіцца залізваць раны.
7. Амурскае тыгр адлюстраваны на сцягу і гербе, а таксама на многіх геральдычных сімвалах гарадоў і раёнаў Приморскага края.
8. У Кітаі забойцу амурскага тыгра чакае смяротнае пакаранне, бо там разам з драконам і вялікай пандай ён з'яўляецца неафіцыйным сімвалам краіны.
9. Усе вядомыя белыя тыгры — бенгальскія. Страта колеру выклікана рэцэсіўным генам.
10. Амурскі тыгр занесены ў Чырвоную кнігу.

ПРА ТЫГРА З ПЕРШЫХ ВУСНАЎ

СІМВАЛ 2010 года не адгукаецца на «кыс-кыс», мае штотыдзень разгрузачны дзень і з'яўляецца ўзорам спакою.

У Магілёўскім заасадзе — святочная мітусня. Дзеці і іх бацькі адразу спяшаюцца да вальера, упрыгожанага навагоднімі гірляндамі, цацкамі і віншаваннямі. Яго гаспадар, усурыйскі тыгр Арцём, як жывёльны сімвал наступнага года карыстаецца вялікай увагай.

Праўда, пераважнай большасці магілёўцаў за некалькі гадоў удалося пабачыць толькі тыгрыную лытку. Сапраўдныя шчасліўчыкі (а іх мала) назіралі нават кавалак вусатай пысы і хвост! Таму што **Арцём — начны драпежнік, і ўдзень, у час напільгу наведвальнікаў, тыгр спакойна спіць.** Прычым спіць так, што ні гучныя крыкі, ні нават грукі па жалезе, ды ўвогуле любыя гукавыя правакацыі не падымуць яго.

Вось і цяпер: у невялікай драўлянай хатцы на сене мерна дыхае нешта прыгожа-паласатае. Пакуль небяспечная жывёліна соладка спіць, разам з заатэхнікам Святланай Кісялёвай мы ўгадваем гісторыю Арцёма.

— Нашаму тыгру 11 гадоў, а прыехаў ён у Магілёў з Маскоўскага цырка, — расказвае Святлана. — Мы яго бачым штораніцы, калі прыходзім на працу. Арцём тады гуляе і ляжыць на бярвёнах, такі прыгожы, важны, галаву падыме. Удзень яго можна назіраць толькі ў час абеду, калі ён пакідае сваю хатку і пераходзіць у сталойку.

Святочнымі цукеркамі на прутах, нават калі б яны не былі цацачнымі, Арцём зусім не цікавіцца: **тыгры не любяць салодкага.** Як і, прабачце, сасісак, якія, мы спадзяваліся, зацікавяць тыгра. Такія прысмакі можна аддаць суседзям Арцёма: цукеркі — мядзведзю Федзьку, а астатняе знішчыць неспакойная воўчая пара Гель і Ліза.

— Наш тыгр з'ядае штодня 8 кілаграмаў ялавічыны, свежай і без прыпраў, — тлумачыць заатэхнік. — У панядзелак у яго разгрузачны дзень: мы даём Арцёму толькі 3 літры малака, куды разбіваем адно курынае яйка. Не, такая дыета зусім не злуге жывёліну. Мне падаецца, што яму нават падабаецца. І правільна, таму што ў дзікай прыродзе тыграм не штодня ўдаецца есці мяса.

Хоць Арцём і не гуляе на волі ў тайзе, у заасадзе кажучы, што раней ён жыў у пекле, а цяпер — у раі.

— Таму што ў Маскоўскім заапарку маладога тыгра трымалі ў клетцы крыху болей за памер самой жывёліны, — заявіў дырэктар Буйніцкага агралесатэхнічнага каледжа Георгій Маліноўскі. — Я, шчыра кажучы, забараніў бы ўсе гэтыя

шоу і звярынцы, дзе здзекуюцца з прыгожых жывёл.

Менавіта Георгій Маліноўскі і назваў новага жыхара заасады Арцёмам. Стваральнік заасад, дзе праходзяць практыку ўсе навучэнцы каледжа, ён завёў традыцыю праз імёны ачалавечваць жывёл. Імя Арцём у Георгія Мікалаевіча асацыюецца са знаёмымі з савецкага дзяцінства героямі рэвалюцыі, мужнасцю, смеласцю і сілай.

— Ой, ён нібыта вялікі коцік, — замілавана кажа заатэхнік Святлана. — **Вочы ў яго добрыя.** Але калі махнуў бы сваёй магутнай лапай, наўрад ці што засталася б цэлае і жывое. **Кіпцюры нібыта брытвы.** Так што ў клетку з тыграм я ніколі не хаджу, а толькі ў спецыяльным памяшканні пад незадаволеннае рыканне я аглядаю яго зубы, вочы, хвост, лапы, шэрсць. Арцём абсалютна здаровы!

Сяброўка Арцёма — шэрая котка Машка, якая даўно жыве ў заасадзе і, падобна на тое, адчувае сябе як мінімум вяртаўніцай. Яна спакойна наведваецца ў клетку з тыграм, робіць інспекцыю, частуецца рэштай яго ежы і нават адпачывае. Але Арцём ніколі не ганяе Машку: усё ж такі з адной кашэчай сям'і.

Пакуль мы размаўлялі пра тыгрыныя звычкі, а фотакарэспандэнт імкнулася адлюстраваць хоць бы соннага тыгра, Арцём нечакана распыліўшы вока. Можна, яго пабудзілі фотаўспышкі? Ці ён адчуў, як ім шчыра захапляюцца? Так ці інакш, але тыгр выглянуў з хаткі, склаў лапы, прыняў велічную позу і падарыў чытачам «Звязды» выдатную фотасесію!

Тыгр — неверагодна прыгожы. Носік ружовы з чорным кантам, а вочы жоўтыя, мядовага колеру. Глядзіць на нас, пазяхае.

— Цікава, з якога пункту гледжання ён нас разглядае: з сяброўскага альбо ўсё ж з хачога?

Ён ніколі не адгукаецца на «кыс-кыс», не мурлыкае, а толькі зрэдку фырчыць. **Калі задаволены і сыты — ходзіць расслабленай паходкай па вальеры.** Паводле традыцыі Магілёўскага заасад, у святы жывёла, якая з'яўляецца сімвалам новага года, атрымлівае паводны рацыён.

Якім будзе наступны год, калі браць пад увагу характар магілёўскага тыгра Арцёма? Падаецца, што спакойны, без рэзкіх зрухаў і вялікіх канфліктаў. Гэта жывёла ведае сабе кошт і не мітусіцца з-за дробязяў. Людзям можна навучыцца ў тыгра горда трымаць галаву і без страху глядзець на няпросты свет. Тым, хто хоча дабіцца большага і заняць больш важнае месца ў жыцці, верагодна, будзе спрыяць удача ў год Тыгра. Галоўнае — забяспечыць мармальнае харчаванне і сытае жыццё. 3 Новым годам!

Ілона ІВАНОВА.

Фота Ірыны САВОСІНАЙ.

Арцём жадае беларусам спакойнага новага года.

Тыгр Мароз і Тыгурка з Магілёўскага раёна ўразілі публіку яркімі касцюмамі і энергічнай навагодняй праграмай.

Святлана Церашкова, прывабная brunетка з моднай стрыжкай, апранае парык з ярка-жоўтымі локанамі і аранжавую шапку з сімпатычнымі тыгрынымі вушкамі і канчаткова пераўтвараецца ў Тыгурку, актуальны навагодні персанаж.

Белая барада — гэта бадэйшай адзінай традыцыйнай рыса гаспадара Новага 2010 года: Канстанцін Касцюкоў у плюшавым касцюме з палоскамі і белай грудкай называе сябе Тыграм Марозам.

— Якое адрозненне ад звычайнага Дзеда Мароза? — перапытвае Канстанцін. — У зарадзце бадзёрасці, які нясе ў сабе яркі аранжавы колер.

— Снягурачка — унучка Дзеда Мароза, а Тыгурка — унучка Тыгра, таму яна больш жвавая, энергічная, — тлумачыць Святлана.

У вольны ад выканання святочных абавязкаў час гэта жанчына вучыць дзяцей спяваць: у Буйніцкай школе Святлана кіруе вакальным ансамблем «Апельсін» — без аранжавага, заўважце, зноў не абыйшлося! Канстанцін зай-

маецца турызмам у раённым фізкультурна-спартыўным клубе. Ідэю зрабіць тыгрыную пару нарадзілі і паспяхова ажыццявілі ў Магілёўскім раённым цэнтры пазашкольнай працы.

Напярэдадні Новага года Тыгр Мароз і Тыгурка перамаглі ў рэспубліканскім конкурсе «Ёлка-фэст-2009», а па вяртанні дадому са сталіцы актыўна бяруць удзел у навагодніх святах. Сёння — на ёлцы ў сельскай школе, заўтра — у сацыяльным прытулку. Прымаюць на ўра! Асабліва што датычыцца агульнага святочнага рыку ў гонар сімвала новага года.

Аднак экзатычны Тыгр Мароз і Тыгурка ў рэальным жыцці маюць вельмі традыцыйныя планы на навагоднюю ноч:

— Для мяне пах Новага года — гэта кактэйль з яліны, мандарынаў і шампанскага, — прызнаецца Канстанцін.

Яму найбольш запамнілася сустрэча 2008 года: напярэдадні малады чалавек ажаніўся і сустрэкаў свята ўдваіх з маладой каханай жонкай.

Гаворыць, што сумна ім не было, але сёлета да іх далучацца цешча і іншыя сваякі — будзе яшчэ веселей.

Да навагодняга набору яшчэ трэба дадаць бенгальскія агні, здабытак беларускага святочнага стала апошняга дзесяцігоддзя — ананас, а вось савецкую навагоднюю спадчыну ў выглядзе салаты «аліўе» магілёўцы замяняюць на пекінскую капусту. Можна, есці ўначы не вельмі карысна для арганізма, але год Тыгра, пагадзіліся Святлана і Канстанцін, трэба абавязкова сустрэкаць з мясам. Мужчына аддае перавагу свіным адбіўным, а калегі лічыць, што бульба з катлетаў — абавязковая святочная страва беларусаў.

Святлана мяркуе сесці за святочны стол разам са сваімі дзецьмі: старэйшы сын Багдан хутка збяжыць да сяброў, а маці разам з 8-гадовай Машай будуць глядзець навагоднія тэлевізійныя праграмы і, калі

Фота Трыны САВОСІНАЙ.

не будзе лужынаў і дажджу, выйдучы да яліны ў двор.

Падарункі да Новага года, шчыра прызнаюцца суразмоўцы, не будуць грандыёзнымі. Закрыццё года і перадсвяточная мітусня не пакідаюць шмат часу на шопінг. Таму

пад ёлку Святлана пакладзе салодкія прысмакі і іншыя прыемныя дробязі, а Канстанцін дасць жонцы права выбраць жаданую сумачку. Сам малады чалавек, па сакрэце, разлічвае на новую флэшку (і тут перадае жонцы прывітанне!), таму што ўсе старыя скраў і прыхаваў недзе за плінтусам любімы кот Мішэль.

Тыгр Мароз і Тыгурка без вялікіх шкадаванняў развітваюцца з 2009 годам і яго крызіснымі трывогамі.

— Я чакаю, што новы год будзе па-сапраўднаму добрым, — гаворыць Святлана. — Хочацца добрага заробку і нармальнага надвор'я.

— Вельмі хочацца сапраўднай снежнай і марознай зімы, — дадаў Канстанцін. — Але самае галоўнае — здароўе. Свіному грыпу недарэчы гаспадарыць у год Тыгра. Жадаю, каб не было расчараванняў і непрыемнасцяў, а кожнаму з людзей было добра па-свойму.

Калі казаць зусім шчыра, то

Новы год перад тэлевізарам — зусім не мяжа мараў Тыгра Мароза і Тыгуркі. Святлана хоча сустрэць калі-небудзь Новы год на цёплым марскім узбярэжжы і ўразіць тамтэйшую публіку звонкай песняй пра салодкую ягаду. Канстанцін, наадварот, аддаў бы перавагу снежнай і марознай Скандынавіі.

Можна, хто падумае, што гэта наўрад ці спраўдзіцца? Але ўсё залежыць ад настойлівасці і настрою.

— Спакойна і ўпэўнена ісці да сваёй мэты — вось такі ў маім разуменні тыгрыны характар, — заўважыў Канстанцін. — Таму трэба веселяць глядзець у будучыню!

— Усе праблемы як прыйдучы, так і пойдучы, — вучыць Святлана. — Трэба імкнуцца думаць пра добрае — тады будзе спакойней на душы. Дрэньныя думкі і скаргі — гэта туга і дэпрэсія. Калі думаеш пра добрае, то на працы і ў сям'і добра, і людзі навокал добрыя.

— Мы жадаем усім яркага аранжавага настрою!

— І няхай захоўвае Бог і лёс нашу краіну Беларусь ад бедаў і нягодаў!

Ілона ІВАНОВА.

«Крышталь» трымае высокую планку

Рэспубліканскае ўнітарнае прадпрыемства «Мінск Крышталь» — самае буйное ў Беларусі прадпрыемства па вытворчасці алкагольных прадукцый. У 2009 годзе адзін з лідараў у сваёй галіне зрабіў чарговы захад у сваім развіцці — пачаў разліў шатландскага віскі. Пакуль нельга сказаць, ці хутка заваое гэта прадукцыя сваю адпаведную нішу на айчынным рынку, аднак сам факт такога смела-

га кроку па-добраму ўражае: быў бы тавар, а пакупнік знойдзецца.

Сёння РУП «Мінск Крышталь» — гэта магутнае сучаснае, тэхнічна забяспечанае прадпрыемства, на якім перадавыя тэхналогіі гарманічна спалучаюцца з непахіснымі традыцыямі вытворчасці алкагольных напояў, натуральная сыравіна і арыгінальная рэцэптура служаць выдатнаму смаку і высокай якасці прадукцыі, якая выраб-

ляецца. На сёння на прадпрыемстве працуюць звыш 1,5 тысячы энергічных і адказных спецыялістаў, сапраўдных прафесіяналаў сваёй справы, якія прывыклі ўкладваць у сваю работу часцінку душы, разумеючы, што толькі прадукт, выраблены ад чыстага сэрца, будзе мець поспех у спажывацёў. На прадпрыемстве выпуск алкагольных вырабаў складае больш як 100 найменняў, сярод якіх — шырокі спектр

гарэлкі, лікёра-гарэлачных вырабаў, каньякоў, брэндзі, вінаў вінаградных, вінаў пладовых, вады пітной, крухмалу, чыпсаў, кісялю, крупай.

Прадпрыемства забяспечвае 40 % патрэбнасцяў унутранага рынку алкагольных напояў. Высока цэніцца прадукцыя «Крышталь» і за мяжой: у ЗША, Канадзе, Германіі, Латвіі, Літве, Эстоніі, Турцыі, Арменіі, Польшчы, Кітаі, В'етнаме, Грузіі, Абхазіі, Ізраілі, Азербайджане, Гвінеі. На працягу больш як ста гадоў якасць прадукцыі кампаніі застаецца стабільна высо-

кай, а смак бездакорным, дзякуючы чаму інтарэс да прадукцыі «Крышталь» не слабее. Прадпрыемства мае вядомыя ва ўсім свеце брэнды: гэта гарэлка «Белая Русь», «Мінская Крышталь», «Крышталь Прэзент», «Крышталь Эталон», «Хлебная віно», настойка горкая «Белаежская», бальзам «Беларускі». З кожным годам на прадпрыемстве ўдасканальваецца матэрыяльна-тэхнічная база, укараняецца новае абсталяванне і сучасныя тэхналогіі.

Кар. «Звядзі».

Калектыву РУП «Мінск Крышталь»
віншыце ўсіх жыхароў Рэспублікі Беларусь
з Калядамі і Новым годам!

Жадаем здароўя, шчасця і ўдачы!

УНП 600013329

ЯК МЫ ПРАРЫВАЛІСЯ Ў БЕЛАРУСКІ ШОУ-БІЗНЭС

Карэспандэнты «Звязды» Яўген ВАЛОШЫН і Глеб ЛАБАДЗЕНКА атрымалі заданне выбіцца ў беларускія артысты. За некалькі месяцаў яны з дапамогай прафесійных музыкаў запісалі песню ў найлепшай якасці і знялі кліп на беларускім тэлебачанні. Пасля Новага года ўсё гэта пойдзе ў эфір. Гэты артыкул можа стаць практычным дапаможнікам для тых, хто таксама марыць зрабіцца артыстам беларускай сцэны.

Дыджэй з нашых радыёстанцый дагэтуль лаяцца: з песнямі некаторых нашых артыстаў толькі па кароўніках з гастролямі ездзіць. У эфір FM-станцый такое ставіць сорамна, музыка гучыць, як заезджаная пласцінка з бабулінага грамафона. Такое вы, напэўна, чулі шмат ад каго. Хоць мне некаторыя спявачкі вельмі падабаюцца. Напрыклад, Ганна Шаркунова. Асабліва як апрагне спадніцу і напамадзіць вусны. Таму з рознымі дыджэямі я не згодны. Паспрабавалі б самі стварыць мегахіт, каб паненкі на дыскатках скакалі, не шкадуючы сілаў.

Прыкладна пра гэта мы размаўлялі ў верасні за пяцілітровай пляшкай віна з карэспандэнтам і пэтам Глебам Лабадзенкам на беразе Міжземнага мора ў мястэчку Кастэльфузана.

— *Валошын! Трэба ратаваць шоу-бізнэс! Час ідзе, а новых саладухаў не з’яўляецца!* — палымяна вяшчаў карэспандэнт Лабадзенка, пастукваючы далоней па гарачым італьянскім пяску. — *Я напішу верш, ты — музыку, і праспяваеш. У цябе голас больш звонкі.*

Назаўтра была складзена кампазіцыя пра шчымлывае каханне, якую першым паслухаў наш курортны сябар нігерыец Прынц Іма.

— *Зэт іт гэйт!* — прамовіў Іма пасля праслухоўвання песні і працягнуў па-англійску: — *Не спыняйся, вас чакае поспех. Гэта я вам кажу! Калі б быў ваш канцэрт, я б ведаеце куды купіў білет? Не на балкон, не на бельэтаж, а на самы першы рад!*

Прынц Іма — шырокай душы чалавек, вегетарыянец, нават камара забіць байца. Такі грамадзянін благага не параіць. У Беларусь мы вярталіся шоу-бізнэсменамі-пачаткоўцамі.

«Гэта ўзровень! Пугачова ў параўнанні з табой — нішто!»

Калі Іму нашы песні ляглі на душу, то ці ацэняць іх звычайныя беларусы? І перш наперш я праспяваў пад гітару новаспечаныя хіты муюкам у сваім гаражным кааператыве. Якраз ладзілася карпаратыўная вечарына

Кадры з нашага мегакліпа на песню «Вуліца-дым».

— адзначалі Дзень народзінаў аднаго аўтамеханіка.

— *Ого!* — вынес вердыкт старшыня гаражнага кааператыва дзядзька Слава. — *Гэта ёсць мастацтва, трасца мне ў бок! Гэта, Жэка, узровень! Я б Пугачову да цябе нават на падлеўкі не пусціў.*

— Толькі менш рэпаў рабі, больш спявай, зацягнута, пранікнёна, каб душа разгарнулася, а потым загар-

— *Валошын! Трэба ратаваць шоу-бізнэс! Час ідзе, а новых саладухаў не з’яўляецца!* — палымяна вяшчаў карэспандэнт Лабадзенка, пастукваючы далоней па гарачым італьянскім пяску.

нулася, — раіў яшчэ адзін музычны крытык з гаража Міхалыч. — У цябе вялікая будучыня.

Але ці ёсць сэнс сунуцца на вялікую сцэну без свайго ўласнага гурта?

— *Вядома, не!* — навучаў карэспандэнт Лабадзенка. — *Трэба, каб барабаны былі, некалькі гітар, труба, а лепш піяніна. І тады Дарафееву з гуртом «Топлес» дакладна перагонім.*

Шукаць музыкаў мы правілі ў Ліцэй БДУ. Яго я калісьці скончыў і ведаў, што менавіта тут працуе аўтарытэтны гітарыст Андрэй Яраслававіч Маркуц — першы беларускі кампазітар, які запісаў альбом свайго рок-гурта з сімфанічным аркестрам. Да таго ж мы ведалі, што Андрэй Маркуц прадае свае песні за мяжу, часта іграе як сесійны музыка, служыў у савецкім войску.

Шукаць музыкаў мы правілі ў Ліцэй БДУ. Яго я калісьці скончыў і ведаў, што менавіта тут працуе аўтарытэтны гітарыст Андрэй Яраслававіч Маркуц — першы беларускі кампазітар, які запісаў альбом свайго рок-гурта з сімфанічным аркестрам. Да таго ж мы ведалі, што Андрэй Маркуц прадае свае песні за мяжу, часта іграе як сесійны музыка, служыў у савецкім войску.

Біяграфія — хоць гімны складай. Карацей, калі рабіць мегапраект, то толькі з такім вопытным чалавекам. Яго і прызначылі начальнікам па музычнай частцы. Андрэй Маркуц у сваю чаргу прыцягнуў у новы гурт яшчэ двух цудоўных музыкаў — акардэаніста Максіма Квяткоўскага і вельмі роўнага бубнача Івана Махновіча. Карацей, такія музыкі, што нават братам Калдунам не сніліся.

Назваць гурт карэспандэнт Лабадзенка прапанаваў па-замежнаму — HandmadE, што ў літаратурным перакладзе на беларускую — «экс-

клюзіў». Каб любы Саша Нема ведаў, што мы не «два прытопы, тры прыхлопы» прыйшлі паказваць, а цэлае мастацтва.

Рэпечіравалі каля месяца, і вось прыйшоў час выступаў. Але як пра сябе заявіць на шырокую аўдыторыю?

«Вы далі газу! Але ганарару не атрымаеце»

Найперш папрасілі сяброў з музычнага сайта «Тузін гітоў» (music.fromby.net) надрукаваць пра нас артыкул, у якім размясцілі свае фотаздымкі, запісы з рэпетыцыяў. Праз сайт на нас пачалі выходзіць арганізатары канцэртаў. Вось вам і інтэрнэт!

Першыя канцэртныя прапановы прыйшлі з суседняй Літвы. Дарогу і пражыванне нам злёту ўзяліся кампенсавач. Што ж, для першага разу дастаткова. На наш дэбютны канцэрт, які адбыўся ў віленскім клубе Рого, набіралася некалькі соцень чалавек. Клуб быў маленькі і ўтульны, таму не тое што яблыку—мандарыну не было дзе ўпасці. Палова аўдыторыі — гэта беларускія студэнты, якія навучаюцца ў Літве і прыйшлі на канцэрт з-за тугі па Бацькаўшчыне.

Больш за ўсё публіцы спадабаліся песні пра каханне, зоркі і беларускія зімы. Высветлілася, што пад нашу музыку і патанчыць можна. Таму да другога канцэрта, які адбыўся ў віленскім клубе Artistiko яшчэ праз адзін месяц, я асабіста напісаў некалькі танцавальных кампазіцый. Адна з іх — «Энербі». Хто не ведае, гэта такі модны танец. У песні апавядаецца пра міліцыянера, які пайшоў на дыскатэку, падпіў і стаў чапіцца да бялых паненак.

— *Ачу!* — дзякавалі арганізатары канцэрта. — *Вы далі газу! Але ганарару не атрымаеце. Замест гэтага прапаноўваем вам запісаць песні на нашай студыі...*

Прапанова была прынятая, студыйных запісаў у нас на той момант не было.

Пасля гурт HandmadE атрымаў яшчэ некалькі канцэртных прапаноў. У канцы зімы едзем выступаць у Маскву. Яшчэ адна сябровачка занесла рэпетыцыйныя запісы варшаўскаму арганізатару канцэртаў — і

туды нас запрасілі выступіць на адзін з лютэўскіх фестываляў.

Было выступленне і ў Беларусі, на адной з карпаратыўных вечарын у клубе «Панарама». Знаёмыя спартсмены адзначалі ў снежні Дзень народзінаў свайго клуба «Патрыёт» і запрасілі нас выступіць як самыя патрыятычны малады гурт.

Новы скандальны беларускі гурт HandmadE (злева направа): саліст Яўген ВАЛОШЫН, бубнач Іван МАХНОВІЧ, кіраўнік і гітарыст Андрэй МАРКУЦ, акардэаніст Максім КВЯТКОЎСКІ. А прадзюсер, Глеб ЛАБАДЗЕНКА, фатаграфуе.

ДЗЕ МОЖНА ПАСЛУХАЦЬ ПЕСНІ ГУРТА HANDMADE?

Усе студыйныя кампазіцыі гурта і ўзгаданы ў артыкуле кліп выстаўлены на блогу карэспандэнта Лабадзенкі — labadzenka.by. А ўвогуле мы чакаем запрашэнняў і гатовыя выступаць для беларусаў па ўсёй краіне. І абяцаем, што гэта будзе не якое-небудзь фіфі-рыфі, а сапраўднае шоу.

Наступны этап — скампанаваць усе запісаныя інструменты ў адно цэлае. Працэс называецца звяздзённым. Ніводзін з варыянтаў беларускіх майстроў нам не падыйшоў, усё выходзіла неяк няўцямна, непразрыста. Знаёмы беларускі басіст Косцік з гурта IQ48 параіў нам гукарэжысёра з Польшчы. А гэта маэстра Сяргей Лабандзіеўскі па мянушцы Шлёма.

— Раней Шлёма жывіў у Мінску, беларускамоўным

ваць, — выказаў ідэю Андрэй Маркуц.

Ужо праз два тыдні пасля тэлефанавання кліп-брыгада з праграмы «Прасоўванне» вывезла нас на сталічную вуліцу Кастрычніцкую, дзе ў свой час здымалі расійскі фільм «Стылягі». Узялі ў арэнду рэтрамабіль — Газ 1967 года выпуску. На ім мы і каталіся па вуліцы Кастрычніцкай большую частку кліпа.

— А яшчэ мы будзем выкарыстоўваць недзіцячыя спецэфекты, — паабяцала вядучая праграмы Аксана Вечар. — Здымем горад і павялічым хуткасць у 2000 разоў. На гэты фон выражам вас.

Карацей, атрымаўся поўны Галівуд, Мадонна заплача. Кліп знялі за тры гадзіны, змэнтэравалі за некалькі дзён.

— Хоць спецэфекты гэтыя выглядаюць несучасна, але для першага кліпа падыходзе, — ацаніў карэспандэнт Лабадзенка. — Я тут з дзяўчаткамі пазнаёміўся ў Акадэміі мастацтваў, яны таксама гатовыя зняць нам кліп. Ім усё адно трэба дыпломныя работы выконваць. Але гэта справа ўжо наступнага года.

Прэзентацыя нашага першага кліпа «Вуліца-дым» адбылася ў канцы лістапада на «Ладзе» ва ўзгаданай перадачы «Прасоўванне». Як высветлілася, паглядзелі прэзентацыю нават у вёсцы Ямпаль Рэчыцкага раёна, дзе жыве мая бабуля. Значыць, механізмы шоу-бізнэсу пачалі спрацоўваць.

— *Думала — будзе горш, — ацэньвала кліп свецкая лывіца Люся Лушчык, праглядаючы яго на ноўтбуку. — Нясіце яго на музычны канал, калі што, я дапамагу. Сюжэт, трэба сказаць, просты, але колеркарэкцыя зроблена нармальна.*

Такім чынам, уваходзіны ў беларускі шоу-бізнэс атрымаліся. А наступны год дэсант «Звязды» пачне са штурму радыёстанцый і тэлеканалаў. Беражыцеся, Іскуі Абалян і Паліна Смолала!

Яўген ВАЛОШЫН.

Так мы запісвалі вакал на моднай студыі.

кі кампазіцый на літоўскай студыі, мы зразумелі, што

робіць зніжкі, — рэкламаваў басіст Косцік гукарэжысёра.

— *Вельмі творчы чалавек, багемны, спіць да дванаццаці гадзін дня. А ведалі б вы, як выконвае працу! Майкл Джэксан — і той пазайздросціў бы, зямля яму пухам!*

Запісы перадалі Шлёме цягніком, і праз месяц песня была гатовая.

Як зняць нармальны кліп за малыя грошы?

Студыйны запіс — гэта добра, але, як разумееце, без кліпа ў сучасным шоу-бізнэсе будзеш смактаць лапу. Маладзёны гадзінамі прырастаюць да тэлевізараў, глядзяць музычныя каналы і забываюцца пра ўсё на свеце. Чым, як не кліпам іх замбіраваць?

— *На тэлеканале «Лад» у мяне ёсць знаёмы, Талік Вечар, наш вядомы кліпмейкер, трэба яму патэлефана-*

У ЯКІЯ ГРОШЫ НАМ АБЫШЛІСЯ ЎВАХОДЗІНЫ Ў ШОУ-БІЗНЭС?

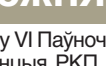
Запіс і звяздзёненне песні на 3 хвіліны 20 секунд — 1189000 рублёў.

Кліп (набыццё праваў+арэнда рэтрамабіля) — 986000 рублёў.

Калі пра гэтыя грашовыя ўкладанні чуюць іншыя музыкі, то называюць іх рэкордна малымі.

31 снежня

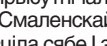

1918 год — у Смаленску VI Паўночна-Заходняя абласная канферэнцыя РКП (б), на якой прысутнічалі 174 дэлегаты ад Мінскай, Магілёўскай, Віцебскай, Смаленскай, Віленскай і Чарнігаўскай губерняў, абвясціла сябе I з'ездам камуністычнай партыі (большавікоў) Беларусі і прыняла пастанову аб стварэнні Саветаў Сацыялістычнай Рэспублікі Беларусі.

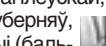
1879 год — амерыканскі вынаходнік Томас Эдысан упершыню прадэманстраваў электрычную лямпачку напальвання.

«Нават у кампаніі двух чалавек я абавязкова знайду, чаму ў іх навучыцца. Іх станоўчыя якасці я спастаюся пераняць, а на іх недахопах сам буду вучыцца».

Канфуцый (551—479 да н.э.), кітайскі філосаф.

1 студзеня

«ЗА ТЫХ, ХТО ПОРУЧ!»

Да новага года застаецца не так многа часу, і ўжо ясна, што наўрад ці паспее здарыцца нешта такое, каб я сказала: «О, гэта быў самы шчаслівы год майго жыцця!»

У нейкі час мне наогул стала здавацца, што гэта вельмі кепскі год. І для мяне, і для ўсіх маіх знаёмых. Я нават падзялілася гэтым уражаннем з сяброўкай.

— А не трэба было рабіць гатычную вечарынку на Новы год! — быў мне адказ.

Сапраўды, 31 снежня ў мяне сабраліся людзі ў чорным. Жанчыны мужчыны, нават маленькія дзеці... Тады гэта здавалася смешным: ці, як сёння кажуць, прыкольным, а вось калі пачаліся непрыемнасці... Калі пачаліся непрыемнасці, я паглядзела на гэта зусім іншымі вачыма.

«Усє!» — клялася сабе я некалькі
месяцаў. — «У гэтым годзе ніякай
чарнаты! Толькі пазітыў, самыя яркія
колеры, якія сімвалізуюць здароўе і
багацце...»

І ось, з набліженням Калядаў, я стала задумвацца, які колер самы шчаслівы...

Іду па вуліцы і сама сабою пра гэта разважаю. І тут — упс! — сустракаю сваю аднакурсніцу. І не проста сустракаю, а ў тую ж хвіліну згадваю, што менавіта з ёю сустракала 2009 год!

Гэта значыць, я з вялікай кампаніяй сустрэла Новы год па расійскім часе — у чорным, а пасля — ужо з нашай невялікай кампаніяй — наш, беларускі Новы год. І ў 24.00 я была не ў чорным! Я была ў белым з чорным узорам.

І адразу ж 2009-ы падаўся мне
ужо не такім змрочным. А нават
вельмі светлым, хоць і з плямкамі
цямры...

Дзіўна, але я абсалютна забылася на тое, што сустрэла Новы год два разы, з двюма рознымі сяброўкамі! Я бачу гэтаму толькі адно тлумачэнне — лёсы маіх сябровак настолькі падобныя, што аб'яднаня для мяне ў адну гісторыю.

...Вийшли заміж яни рана, у двац-
цаць, за таких жа маладосць хлапцоў.
...каханне было, і маладосць, і дзеткі
нарадзіліся, а вось жа не склалася.
Дзяўчаты былі амбітныя, актыўныя,
худыя... А хлопцы, якраз наадварот
... ленаватыя, без агню, такія сабе
цельпукі.

Розниця тэмпераментай была на-
відавоку, ды і жыцц даводзілася ў
бацькоў... Карацей, распаліся гэтыя
шлюбны хутка, хоць і без асаблівых
скандалаў. Жыццё пацякло далей.
Дзяўчаты пакідалі свае ранейшыя
працы ў школе, і забыўшыся на аду-
кацыю, сталі менеджарамі — дзе

яшчэ знайсці грошы на ўласнае жыт-
ло, як не ў бізнэсе?

Адна марыла пра ўласную кватэру, другая — дабудаваць пакой у бацькоўскім доме. Але грошы збіраліся марудна — калі ты працуеш на чужога чалавека, то колькі б ты ні пахаў, ні круціўся, грошы не прыбываюць... Толькі праз пэўны час сустраэлі яны мужчынаў сваёй мары. Мужчынаў, якія дапамаглі ім і з працай, і з жыллом. Мужчыны былі б ідэальныя, каб не адна акалічнасць — у іх ужо былі жонкі і дзеці. Так, яны былі на добрае дзесяцігоддзе старэйшыя за маіх сябровак, таму было б дзіўна, каб у такіх цудоўных мужчынаў дый не было сем'я!

І сем'янінами яны былі адметнымі. Купляюць, напрыклад, што-небудзь у хату маім дзяўчатам — і сабе ў дом бяруць такое ж. Гэта акалічнасць вельмі вясёлая маіх сябровак. Хоць якое тут вяселле, калі чалавек з табою цэлы дзень, а на ноч едзе да жонкі?

Спачатку яни перажывалі, плакалі, а пасля не тое, каб прызываліся а проста не мелі часу, каб перажываць. Дзеці растуць, рамонты ідуць, толькі паспывай працаваць! Бо «мужчыны мары» хоць і дапамагалі, аднак і на шый ў сабе сядзець не дазвалялі — там ужо былі жонкі з дзецьмі. І сталі мае дзяўчаткі *self made woman* — жанчынамі, якія зрабілі сваё жыццё.

цє. З цягам часу мужчыны ім сталі ў чыжар, бо тут працы поўна, па доме клопатаў, дзецї школы заканчваюць... А кавалерам трэба ўвага, пяшчота, разуменне. Ды і з узростам яны здаравейшымі не сталі, балаяккі замучылі. І рады б сяброўкі вызваліцца, ды ўдзячнасць не дазвалае.

Толькі жыццё — рэч хітрая, тут такія павароты лёсу, што і не прыдумаеш! Адзін з мужчын захварэў, ды так страшна, што і расказваць не хочацца... А як толькі стала ясна, што справы яго дрэнэ, жонка яго з дому выгнала. Раптам высветлілася, што яна ўсе гэтыя гады была ў курсе яго любоўнай гісторыі, але вось цяпер якраз знайшла час яму пра гэта сказаць... Так што паміраў мужчына на руках у сваёй хананкі, якая на дабро яго і падтрымку не забылася.

А другі мужчына жывы. Толькі крызіс з'еў увесь яго невялікі бізнэс. А як справа ўсяго яго жыцця разбурылася, стала руінавацца і здароўе. Як у чалавека, які ўсё жыццё працаваў, здаў у яго хрыбетнік. Ні падняцца, ні сесці, масаж бы абязбольвальныя. І з жонкай тая ж гісторыя! Каму ж трэба інвалід у хаце? Вось і адсялілі яго ў асобную невялікую кватэру, дзе некалі жылі яго бацькі. Сяброўка ў другую кантору пайшла працаваць, таму ёй цяпер яшчэ і лекі купляць...

...Але ж гэта калядная гісторыя, і яна не можа скончыцца дрэнна! Таму дзявядзеца мне раскажаць яе далей, прамінуушы мараль... Сяброўкі мае з нецярпеннем чакаюць Новага года. Ніколі не здагадаецца чаму! Таму што на свята прыйдуць да іх дзядей былыя мужы!

За той час, што жаночая палова гэтай гісторыі віла гнёзды, мужчынская частка паспела апырыцца, вырасіць, стаць самастойнымі, завесці свой бізнэс! І нават пахудзец! Цяпер яны сталі цікавымі мужчынамі ў самым росквіце сілаў, за іх увагу змагаюцца маладзенькія дзяўчаты, якім сёння трэба крэпкае надзеінае плычо... А хто кажа, што яны на ўсё жыццё застануць інфантальнымі? Так што цяпер мае сяброўкі занятыя прадумлянням святковых убораў — а раптам атрымаецца ў іх па другому раз-зу увайсці ў адну і тую ж раку...

Так што, дарагія мае чытачкі, менш углядаюцца ў святочныя люстэркі! Разглядайце тых, хто сёння поруч з вамі! Можа той, хто сёння здаецца вам гадкім качанём, і ёсць тым непараўнальным мужчынам Мары. Тым, з кім варта правесці ўсе астатнія гады свайго жыцця. Тым, хто раздзельці з вамі не толькі бліскуючую паласу вашага жыцця, але і тую, на якой будучы непазбежныя плямкі.

Ганна КІСЛІЦЫНА.